

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Cob/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3719200216
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Šlesarová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3719200216.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: SG Equipment Finance Czech Republic s.r.o. so sídlom námestí Junkových 2772/1, Stodůlky, 155 00 Praha 5, IČO 610 61 344, právne zastúpeného: Mgr. Michal Chuchút, LL.M., advokát so sídlom námestí Junkových 2772/1, Stodůlky, 155 00 Praha 5, proti žalovaným: 1/ SIXING spol. s r.o. so sídlom Námestie A. Hlinku 25/30, 017 01 Považská Bystrica, IČO 00 652 539, právne zastúpený: JUDr. Róbert Fatura, advokát, s.r.o., so sídlom Centrum 18/23, Považská Bystrica 017 01, IČO 46 528 644, 2/ A. Y. F., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX G. Z. XX, právne zastúpený: Advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., P. Pazmáňa 2367/17A, 927 01 Šaľa, IČO 36 866 296, 3/ A. H. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX, XXX XX J. L., právne zastúpený: JUDr. Róbert Fatura, advokát, s.r.o., so sídlom Centrum 18/23, Považská Bystrica 017 01, IČO 46 528 644, 4/ A. H. C., nar. XX.X.XXXX, bytom J. XXX, XXX XX J. L., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. ROJKO s.r.o., Železničná 90/12, 017 01 Považská Bystrica, IČO 47 251 794, v spore o zaplatenie 27.565,40 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 14Cb/11/2019-122 zo dňa 28. júna 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v druhom výroku, ktorým bola žaloba proti žalovanému 1/ vo zvyšku zamietnutá, ako i v súvisiacom treťom výroku o trovách konania vo vzťahu k žalovanému 1/, p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný 1/ m á proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

III. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo štvrtom, šiestom a ôsmom výroku, ktorými bola žaloba proti žalovaným 2/, 3/ a 4/ zamietnutá, m e n í tak, že žalovaní 2/, 3/ a 4/ s ú p o v i n n í zaplatiť popri žalovanom 1/ zo sumy 2.303,20 Eur s príslušenstvom, na ktorej zaplatenie bol zaviazaný žalovaný 1/ prvým výrokom napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, žalobcovi sumu 2.184,20 Eur s úrokom z omeškania 0,05 % denne zo sumy 2.184,20 Eur od 23.07.2013 do zaplatenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných 1/, 2/, 3/, 4/ zaniká v rozsahu plnenia povinnosť plniť ostatných žalovaných a vo zvyšku žalobu zamietá.

IV. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v piatom, siedmom a deviatom výroku o trovách konania m e n í tak, že žalovaný 2/ m á proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 84,15 %. Žalovaný 3/ m á proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 84,15 %. Žalovaný 4/ m á proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 84,15 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.303,20 Eur a úroky z omeškania 0,05 % denne zo sumy 2.303,20 Eur od 23.07.2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a druhým výrokom žalobu voči žalovanému 1/ vo zvyšku zamietol. Tretím výrokom rozsudku priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý je povinný nahradiť žalovanému 1/ trovy konania v rozsahu 83,28 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník. Štvrtým výrokom žalobu voči žalovanému 2/ zamietol a piatym výrokom priznal žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý je povinný nahradiť žalovanému 2/ trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník. Šiestym výrokom žalobcu voči žalovanému 3/ zamietol a siedmym výrokom priznal žalovanému 3/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý je povinný nahradiť žalovanému 3/ trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník. Ôsmym výrokom žalobu voči žalovanému 4/ zamietol a deviatym výrokom priznal žalovanému 4/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý je povinný nahradiť žalovanému 4/ trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaných 1/, 2/, 3/, 4/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 150 980,52 Eur, úroky z omeškania 0,05 % denne zo sumy 148 864,94 Eur od 23.07.2013 do zaplatenia a trovy konania. Zo žaloby vyplýva, že žalovaných 150 980,52 Eur je súčtom rôznych súm, o ktorých žalobca tvrdí, že má na ne nárok titulom zmluvy o finančnom leasingu č. XXXXX/XX, zmluvy o finančnom leasingu č. XXXXX/XX, zmluvy o finančnom leasingu č. XXXXX/XX, zmluvy o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX, zmluvy o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX, zmluvy o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX, zmluvy o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX, zmluvy o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX a zmluvy o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX. Pokiaľ ide o nároky zo zmlúv č. XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, tieto súd po vylúčení predmetom samostatným konaní. Čo sa týka sumy žalovanej na základe zmluvy o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX žalobca tvrdil, že ako leasingový prenajímateľ dňa 25.1.2007 uzatvoril so žalovaným 1/ zmluvu o finančnom leasingu s tým, že súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky. Vstupná cena predmetu leasingu bola 71.800 Eur s tým, že leasingová zmluva bola uzatvorená na dobu určitú - 48 mesiacov. Výška leasingových splátok bola určená v splátkovom kalendári tak, že prvá splátka bola 1.598,25 Eur a výška ďalších splátok bola 1.600,15 Eur. Žalovaný 1/ predmet leasingu prevzal, čo potvrdil podpisom preberacieho protokolu. Na leasingovej zmluve žalovaní 2/, 3/ a 4/ urobili ručiteľské vyhlásenia. Žalovaný 1/ v priebehu trvania leasingovej zmluvy prestal plniť leasingové splátky a leasingová zmluva bola preto zo strany žalobcu predčasne ukončená písomnou výpoveďou. Ku dňu výpovede žalovaný 1/ v súvislosti so zmluvou č. XXXXX/XX dlhoval 55.288,96 Eur (3.200,30 Eur + 112,88 Eur + 51.975,78 Eur). Žalobcovi sa podarilo predmet leasingu opätovne zobchodovať, po čom žalobca od horeuvedených 55.288,96 Eur odčítal výťažok z rekomercializácie vo výške 26.000 Eur a nespotrebovaný úrok 1.352,80 Eur, od tejto čiastky žalobca ešte odčítal platby prijaté po dátume výpovede 2.272,14 Eur. V súvislosti so zmluvou o operatívnom leasingu XXXXX/XX vznikli aj náklady 210,63 Eur, 1.508,59 Eur a 1.223,20 Eur a celkový nedoplatok je teda 28.606,14 Eur. Žalovaného 1/ vyzval k úrade dňa 27.08.2010, žalovaných 2/ až 4/ vyzval k úhradu listom zo dňa 12.07.2013.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že žalobca ako prenajímateľ dňa 25.1.2007 uzatvoril so žalovaným 1/ zmluvu o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX. Na základe tejto zmluvy vzniklo žalovanému 1/ oprávnenie užívať po dobu trvania leasingu ťahač H. V. XX.XXX XxX L. s tým, že leasingové splátky boli stanovené na 1.600,15 Eur s DPH. Na listine s leasingovou zmluvou je uvedený aj text „Preberáme týmto v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka celkové ručenie za záväzky nájomcu vyplývajúce z tejto zmluvy“; pod týmto textom sú vlastnoručné

podpisy žalovaných 2/, 3/, 4/. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky pre finančný leasing a žiadosť žalovaného 1/ obsahujúca jeho záväzky súvisiace s financovaním projektu Európskou investičnou bankou. Horeuvedenú zmluvu za žalobcu podpísali E. S. a Z. Y., pričom žalobca dňa 15.01.2007 udelil E. S. plnú moc, aby spoločne s jedným vedúcim organizačnej zložky alebo spoločne s jedným prokuristom alebo spoločne s pani Y. alebo spoločne s pánom U. zastupovali žalobcu vo všetkých záležitostiach súvisiacich s predmetom podnikania, okrem iného aj v rozsahu leasingovej činnosti. Žalobca dňa 8.2.2007 udelil Z. Y. plnú moc, aby spoločne s prokuristom alebo spoločne s ďalším splnomocneným zastupoval žalobcu vo všetkých záležitostiach súvisiacich s predmetom podnikania, okrem iného aj v rozsahu leasingovej činnosti. E. S. bol v novembri 2007 zamestnancom žalobcu. Žalobca dňa 25.1.2007 vystavil splátkový kalendár, podľa ktorého mal žalovaný 1/ zaplatiť dňa 25.1.2007 žalobcovi sumu 1.598,25 Eur a 47 splátok po 1.600,15 Eur s tým, že každá táto splátka bola splatná v 20. deň mesiaca. Vo Všeobecných obchodných podmienkach pre finančný leasing sa žalovaný 1/ zaviazal, že ak bude v omeškaní s leasingovou splátkou alebo inými platbami, najmä s platbou zostatkovej predajnej ceny, je povinný uhradiť prenajímateľovi úroky z omeškania vo výške 0,05 % z dlžnej sumy brutto denne. Žalobca sa so žalovaným 1/ dohodol aj na tom, že pri predčasnom zrušení leasingovej zmluvy z dôvodov na strane nájomcu nájomca uhradí prenajímateľovi zmluvnú pokutu, ktorá bude vypočítaná ako súčet úhrnu leasingových splátok, na ktorý by mal prenajímateľ nárok v prípade riadneho ukončenia leasingovej zmluvy po celú dobu jej trvania podľa splátkového kalendára a dohodnutej zostatkovej ceny bez DPH. Vo Všeobecných obchodných podmienkach pre finančný leasing sa strany dohodli aj na to, že prenajímateľ má ďalej preúčtovať na nájomcu dodatočne vzniknuté náklady z dôvodu predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, akými sú najmä poistné, náklady na zabezpečenie predmetu leasingu a opravy. Žalovaný 1/ od spoločnosti H.-I. Y. s.r.o. dňa 25.1.2007 prevzal ťahač H. V. XX.XXX XxX L. s výrobným číslom W Podľa výpovede žalovaného 3/ v predmetnom čase žalovaný 1/ rozvíjal podnikanie v oblasti automobilovej dopravy, pričom vozidlá prioritne bral od spoločnosti H. R.. H. R. mal financovanie zabezpečené prostredníctvom spoločnosti SG EQUIPMENT. Po stretnutí v priestoroch spoločnosti H. R. žalovanému 3/ pán S. do J. L. doniesol pripravené a podpísané zmluvy. Tieto zmluvy v tom čase už boli opatrené podpismi zo strany žalobcu. Žalovaný 3/ potvrdil, že žalovaný 1/ prevzal do užívania všetky vozidlá a návesy, ktoré boli predmetom leasingových zmlúv a poukázal na to, že on nebol vopred upozornený na to, že na leasingových zmluvách budú aj ručiteľské vyhlásenia a že skutočnosť, či by ručiteľské vyhlásenie podpísal, by musel konzultovať so svojou manželkou. Z výsluchu žalovaného 4/ súd zistil, že v predmetnom období dochádzalo k rozširovaniu činnosti žalovaného 1/, pričom žalovaný 1/ bral ťahače prednostne od spoločnosti H. a návesy od spoločnosti R.. Financovanie vozidiel bolo zabezpečované prostredníctvom žalobcu. Rokovaniami so žalobcom a so spoločnosťami H. a R. bol poverený A.. H. R.. Žalovaný 4/ a ostatní spoločníci tieto leasingové zmluvy podpísali v J. L.. A.. C. uviedol, že on je ženatý od roku 2002 a jeho manželka nedala súhlas na podpis zmlúv, ktoré sú predmetom tohto konania. Predmetné zmluvy mu neboli predložené vopred na pripomienkovanie, pričom on nežiadal, aby mohol predmetné zmluvy pripomienkovať predtým, ako ich podpíše. Vozidlo financované na základe zmluvy o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX malo evidenčné číslo J. Žalobca dňa 04.02.2009 vypovedal leasingovú zmluvu č. XXXXX/XX z dôvodu neuhradenia leasingových splátok s tým, že žalovanému 1/ bola táto výpoveď doručená dňa 11.02.2009. Žalobca prostredníctvom makléra K., a.s. poistil v poisťovni F., a.s. vozidlo e. č. J., za čo uhradil poistné 14x81 Eur, a 70 Eur. Spoločnosť M. R. s.r.o. dňa 06.03.2009 vyfakturovala žalobcovi 91,63 Eur za znalecký posudok, ktorého predmetom bol ťahač H. V. e.č. J. a žalobca zaplatil spoločnosti M. R. s.r.o. za tento znalecký posudok dňa 12.3.2009. Spoločnosť U. group, s.r.o. dňa 7.6.2010 vyfakturovala žalobcovi 119 Eur za znalecký posudok, ktorého predmetom bol ťahač H. V. e.č. J. a žalobca zaň zaplatil 119 Eur. Spoločnosť J. vyfakturovala žalobcovi za parkovanie ťahača H. V. e.č. J. parkovné 110,08 Eur za október 2009, 132,09 Eur za november 2009, 136,49 Eur za december 2009 a 173,38 Eur za január 2010, 156,60 Eur za február 2010, 173,38 Eur za marec 2010 a 167,79 Eur za apríl 2010 a žalobca predmetné parkovné spoločnosti J., s.r.o. zaplatil dňa 14.5.2010. Žalovaný 1/ dňa 18.01.2011 zaplatil žalobcovi sumu 1.040,74 Eur s tým, že ako VS uviedol „XXXXXXXXXX“. Žalobca dňa 27.5.2010 uzatvoril kúpnu zmluvu, ktorou spoločnosti V. M. predal automobil H. s výrobným číslom W za 26.000 Eur bez DPH. Žalobca dňa 27.08.2010 vypracoval konečné vyúčtovanie zmluvy o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX, v zmysle ktorého žalovaný 1/ dlhoval žalobcovi splátky 3.200,30 Eur, úroky z omeškania 112,88 Eur, budúce leasingové splátky 51.975,78 Eur, poistné 1.508,59 Eur, znalečné 210,63 Eur a parkovné 1.223,20 Eur s tým, že po zohľadnení platby 2.272,44 Eur a po zohľadnení predajnej ceny 26.000 Eur bol ku dňu 27.8.2010 nedoplatok vo výške

28.606,14 Eur. Listami zo dňa 12.7.2013 vyzval žalobca E. L., H. C., H. R. a Y. F., každého na zaplatenie sumy 150 980,52 Eur titulom ručenia. Z výsluchu svedkyne Y. F. mal za preukázané, že žalovaný 2/ a jeho manželka Y. F. v roku 2007 vlastnili rodinný dom v G. Z. a nemali auto a ani úspory. Ich BSM bolo zrušené v decembri 2010. Žalovaný 2/ nemal v roku 2007 taký majetok, ktorý by nepatril do BSM. Žalovaný 2/ začal podnikať niekedy v roku 1990, resp. 1991, pričom svedkyňa svojmu manželovi v čase, keď podnikal, robila účtovníctvo. Svedkyňa samotná začala podnikať asi okolo roku 2010. Nenapadla platnosť žiadnej úverovej, resp. leasingovej zmluvy, ktorú uzatvoril jej manžel, nakoľko nevedela o tom, že by jej manžel takéto zmluvy uzatvoril. O tom, že jej manžel je ručiteľom za záväzky spoločnosti SIXING voči žalobcovi, sa dozvedela vtedy, keď jej manželovi bola doručená žaloba v tejto veci. V roku 2011 došlo k zrušeniu BSM manželov z dôvodu, že svedkyňa sa rozhodla podnikať. Kým podnikal jej manžel, svedkyňa nepovažovala za potrebné podať návrh na zrušenie BSM. BSM žalovaného 2/ a jeho manželky Y. F. bolo za trvania manželstva zrušené rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 8C/196/2010-12 zo dňa 8.12.2010. Z výsluchu svedkyne G. R. súd prvej inštancie zistil, že žalovaný 3/ a jeho manželka G. R. v roku 2007 vlastnili 3-izbový byt v hodnote okolo 50 000 Eur a mali hypotéku 74 686,31 Eur na stavbu domu, ich BSM nebolo zrušené. V roku 2007 žalovaný 3/ nemal žiadny majetok, ktorý by patril výlučne jemu. Svedkyňa začala podnikať niekedy v roku 2008, keď si založila spoločnosť U. R., s.r.o., predtým mala asi aj živnostenský list. Pri prvom výsluchu neuviedla, že je spoločníčkou spoločnosti H., s.r.o. a H., s.r.o. z dôvodu, že ju v tom čase nenapadlo, že otázka smeruje aj k tomu, či je spoločníčkou nejakej spoločnosti. Navyiac, tieto spoločnosti neznamenala aj z toho dôvodu, že z nich vtedy nemala žiadny príjem. Žalovaný 3/ je v spoločnosti F. zodpovedný za úsek dopravy a mechanizácie a svedkyňa jednoducho považovala vhodné, aby na internetovej stránke bolo toto postavenie v spoločnosti opísané slovom riaditeľ. Spoločnosť F. vykonáva vnútroštátnu a medzinárodnú nákladnú dopravu, pričom má 1 kamión. Okrem tohto kamiónu má spoločnosť F. aj ďalšie vozidlá ako traktorbager, sklápače a kolesový bager, celkom ide asi o 10 dopravných prostriedkov. V roku 2007 okrem mesačného príjmu cca 3 000 Sk nemala žiadny iný príjem a že jej manžel nemal vo výlučnom vlastníctve v roku 2007 žiaden majetok, pričom všetok majetok bol spoločný. V roku 2008 mala iba príjmy z pracovného pomeru v rozpätí od 3 000 Sk do 5 000 Sk mesačne. Hypotéku na dom si brali spoločne pred 20 rokmi. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že H. C. nemal motorové vozidlo, ani nehnuteľnosť a že ešte aj v roku 2014 býval u svojich rodičov. Manželka žalovaného 4/ - A. C. počas manželstva so žalovaným 4/ nedala súhlas na podpis ručenia. So žalovaným 4/ sa svedkyňa rozvedla v roku 2013 a že nevie o tom, že by počas manželstva došlo k zrušeniu BSM. O vyporiadaní BSM svedkyne a jej manžela sa nevedelo žiadne súdne konanie, nakoľko žiadny majetok nemali. Pokiaľ ide o spoločnosť SIXING, ona vôbec nevedela, čím sa táto firma zaoberá. Vie jedine o tom, že svokor jej manžela bol v spoločnosti SIXING a že toto v nejakom čase prepísal na jej manžela. Nevie o zmluvách, ktoré boli uzatvorené so spoločnosťou SG Equipment Finance Czech Republic. V roku 2007 ona a jej vtedajší manžel nemali žiadny majetok. V roku 2007 bola svedkyňa na materskej dovolenke, pričom ku koncu roka 2007 nastúpila do práce k svojmu pôvodnému zamestnávateľovi. Svedkyňa nikdy nepodnikala. Nevedela o tom, že by jej manžel v roku 2007 mal nejaký majetok, ktorý by nepatril do BSM.

4. Súd prvej inštancie uzavrel, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca dňa 25.1.2007 uzatvoril so žalovaným 1/ platnú zmluvu o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX; k zmluve boli priložené Všeobecné obchodné podmienky pre finančný leasing (ďalej aj „VOP“). Pokiaľ žalovaní tvrdili, že leasingová zmluva je neplatná z dôvodu, že zmluvy sú zo strany žalobcu podpísané osobami, o ktorých oprávnení konať za žalobcu možno mať pochybnosti, nakoľko na zmluvách absentuje akékoľvek označenie ich funkcie, resp. identifikácia vzťahu podpísaných osôb voči žalobcovi, súd prvej inštancie sa s týmto názorom nestotožnil. Zo žiadneho ustanovenia zákona totiž nevyplýva, že v zmluve má byť uvedené meno a priezvisko osoby, ktorá koná za právnickú osobu, resp. jej vzťah k tejto právnickej osobe (viď tiež uznesenie NS ČR sp.zn. 29Odo/695/2006). Posúdenie, či osoba, ktorá v mene právnickej osoby právny úkon urobila, bola na to oprávnená, totiž nie je otázkou dodržania písomnej formy úkonu, ale otázkou, či je právnická osoba takým úkonom viazaná (viď uznesenie NS ČR sp.zn. 32Odo/940/2006). Podpísanie zmluvy inou osobou, akou je osoba označená ako zmluvná strana, nie je sankcionované absolútnou neplatnosťou zmluvy, ale tým, že podľa § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka je z konania prípadne zviazaná osoba, ktorá zmluvu fyzicky podpísala - a aj to iba v prípade, ak ten, za koho sa konalo, úkon dodatočne neschválil. Je pritom zrejmé, že žalobca sa cítil viazaný konaním E. S., F. L., H. U. a ďalších svojich zamestnancov, nakoľko žalobca na základe zmlúv podpísanými týmito fyzickými osobami zakúpil ťahače a návesy a tieto poskytol žalovanému 1/. Aj zo

správania žalobcu po podpise zmlúv je zrejmé, že fyzické osoby, ktoré zmluvy podpísali, boli oprávnené konať za žalobcu. Na základe zmluvy a VOP žalovanému 1/ najmä vzniklo právo na to, aby po dobu trvania leasingu užíval ťahač H. V. XX.XXX XxX L. (článok 1.2 VOP) a povinnosť, aby žalobcovi platil leasingové splátky - prvú mimoriadnu vo výške 1.598,25 Eur a 47 splátok po 1.600,15 Eur. Žalovaný 1/ svoju právnu povinnosť platiť mesačné splátky dodržal iba čiastočne - a to tak, že zaplatil iba splátky splatné do 20.11.2008. Priamo zo žaloby ale vyplýva aj to, že žalovaný 1/ zaplatil aj splátku splatnú 20.12.2008. Sám žalobca totiž v odseku IV. žaloby uvádza, že „U leasingové smlouvy číslo XXXXX/XX od pohľadávky 55.288,96 Eur odečtel platby prijaté po datu výpovedi ve výši celkem 2.272,44 Eur“. Samotné tvrdenie žalobcu teda preukazuje, že splátka splatná 20.12.2008 vo výške 1.600,15 Eur bola zaplatená. Žalovaný 1/ okrem horeuvedených splátok zaplatil aj splátku splatnú 20.1.2009 - a to dňa 18.1.2011. V súvislosti s touto úhradou treba uviesť, že vzhľadom na výšku zaplatenej sumy a vzhľadom na variabilný symbol zadaný pri tejto platbe je zrejmé, že žalovaný 1/ mal v úmysle splniť práve sumu označenú vo výpovedi ako „dlžná čiastka“. Vzhľadom na to, že leasingové splátky zmienené vo výpovedi leasingovej zmluvy vo výške 2 x 1.600,15 Eur boli zaplatené už pred podaním žaloby, súd žalobu v tejto časti zamietol. Ak by aj tieto splátky neboli zaplatené, žalobu by vo vzťahu k nej bolo potrebné zamietnuť aj z dôvodu premlčania. Splátky boli splatné 20.12.2008 a 20.1.2009, žalobcovi teda objektívne vznikla možnosť podať žalobu a premlčacia doba začala plynúť 21.1.2009

a uplynula 21.1.2013. Žalobca však žalobu, ktorou sa domáha okrem iného aj zaplatenia týchto splátok, podal až 29.7.2013, teda po uplynutí 4-ročnej premlčacej doby a podľa § 388 ObZ tak už súd nemohol právo priznať. Pokiaľ žalobca tvrdil, že suma 3.200,30 Eur sa stala splatnou až potom, ako žalobca vyzval žalovaného 1/ k plneniu - čo bolo v roku 2010, súd prvej inštancie uviedol, že § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka neposúva začiatok premlčacej doby až na moment požiadania o poskytnutie plnenia, pretože predmetné ustanovenie sa aplikuje iba vtedy, ak zmluva neurčuje čas plnenia. Pokiaľ však ide o leasingové splátky, zmluva určovala čas, kedy mal žalovaný 1/ tieto splátky zaplatiť a teda aplikácia § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka na túto situáciu nie je možná.

5. Vo vzťahu k článku 9 bod 2 VOP pre finančný leasing ohľadne zmluvnej pokuty, a jeho súlad či nesúlad horeuvedenej dohody o zmluvnej pokute s dobrými mravmi, treba si podľa názoru súdu prvej inštancie uvedomiť, že leasingová spoločnosť nekupuje predmet leasingu preto, aby ho niekedy (t.j. potom, ako ho prestane používať leasingový nájomca) reálne užívala, ale kupuje ho preto, aby ho užíval iba leasingový nájomca. Leasingová spoločnosť pritom kupuje vec nie podľa svojich želaní, ale podľa individuálnych želaní klienta. Ak prípadne dôjde k predčasnému ukončeniu leasingovej zmluvy a predmet leasingu sa vráti do držby leasingovej spoločnosti, leasingová spoločnosť bude mať k dispozícii náves, hoci takéto zariadenie nikdy nechcela nadobudnúť do svojho vlastníctva. Vzhľadom na túto príčinnú súvislosť medzi chcením žalovaného 1/ a zakúpením návesu nie je v rozpore s dobrými mravmi, ak sa leasingová spoločnosť snaží (napr. formou zmluvnej pokuty) právne ošetriť, aby sa jej vrátila celá obstarávacie cena predmetu leasingu. Hoci zmluvná pokuta smerujúca k tomu, aby sa leasingovej spoločnosti vrátili všetky vynaložené prostriedky nie je v rozpore s dobrými mravmi a teda môže byť platná, v súdnej veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohoda o zmluvnej pokute je neplatná. Z § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že zmluvná pokuta musí byť dojednaná vždy písomne. Absencia písomnej formy dohody o zmluvnej pokute má za následok neplatnosť takejto dohody. Pokiaľ je ale dohoda o zmluvnej pokute obsiahnutá v prílohe, aby bolo táto dohoda o zmluvnej pokute platná, musí byť podpísaná zmluvnými stranami. V danom prípade všeobecné obchodné podmienky nie sú podpísané zmluvnými stranami a dohoda o zmluvnej pokute v nich obsiahnutá je teda neplatná (viď tiež rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16Cob/443/2015) a žalobca nemá nárok na zmluvnú pokutu v uplatnenej výške

51.975,78 Eur. Horeuvedená dohoda o zmluvnej pokute je však absolútne neplatná nielen pre porušenie § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale aj z dôvodu, že táto dohoda je v rozpore s § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odsek 1 totiž vyžaduje, aby v dohode bola jednoznačne vyšpecifikovaná zmluvná povinnosť, pre prípad porušenia ktorej sa pokuta dojednáva. V danom prípade je však vznik povinnosti zaplatiť pokutu viazaná na prípad „predčasného zrušenia leasingovej zmluvy z dôvodov na strane nájomcu“. Vznik zmluvnej pokuty ale nie je možné viazať na zánik záväzku a v zmysle ustálenej súdnej praxe je takéto dohoda o zmluvnej pokute neplatná (viď napr. rozsudok NS ČR sp.zn. 23Cdo/2575/2010). Vzhľadom na neplatnosť dohody o zmluvnej pokute súd preto dospel k záveru, že žalobca nemá nárok na sumu 51.975,78 Eur (23 leasingových splátok bez DPH v sume 28.999,78 Eur + zostatková predajná cena bez DPH 22.976 Eur). Ak by však aj dohoda o zmluvnej pokute bola platná, žalobu by vo vzťahu k nej bolo potrebné zamietnuť aj z toho dôvodu, že žalovaný 1/ vzniesol dôvodnú

námietku premlčania. Nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty je zodpovednostným nárokom a vzniká ako dôsledok porušenia zmluvnej povinnosti (odsek 53), a teda začiatok plynutia premlčacej doby treba posúdiť podľa § 393 ods. 3 Obchodného zákonníka. K porušeniu povinnosti došlo dňa 20.12.2008 resp. 20.01.2009 a premlčacia doba teda uplynula 20.01.2013. Žalobca však žalobu, ktorou sa domáha okrem iného aj zaplatenia zmluvnej pokuty, podal až 29.07.2013, teda po uplynutí 4-ročnej premlčacej doby.

6. Pokiaľ žalobca argumentoval v súvislosti s námietkou premlčania aj tým, že čiastočné úhrady znamenajú uznanie aj zvyšku dlhu, súd prvej inštancie zdôraznil, že na to, aby čiastočné plnenie malo účinky uznania zvyšku dlhu, je potrebné, aby z okolností tohto čiastočného plnenia bolo možné usúdiť, že dlžník uznáva aj zvyšok dlhu. Podľa názoru prvoinštančného súdu však nebolo v konaní preukázané, že platbami 2x po 1.600,15 Eur titulom splátok dlžných k 20.12.2008, k 20.01.2009 a dlžných úrokov z omeškania 112,88 Eur by bolo možné bez pochybnosti považovať za konkludentné uznanie celého zvyšku peňažného záväzku.

7. Vo vzťahu k žalovanej sume 1.508,59 Eur titulom poistného, Krajský súd v Trenčíne v odseku 54 odôvodnenia uznesenia sp.zn. 16Cob/118/17 vyslovil právny názor, že po zrušení zmluvy zanikli práva a povinnosti strán zo zmluvy. To znamená, že pokiaľ VOP upravujú právo preúčtovať náklady z dôvodu predčasného ukončenia leasingu, toto právo žalobcu vyplývajúce zo zmluvy po zrušení zmluvy zaniklo. V konaní však bolo preukázané, že žalovaný 1/ porušil svoju právnu povinnosť platiť leasingové splátky a toto porušenie právnej povinnosti pritom viedlo k tomu, že sa znížil majetok žalobcu v dôsledku úhrady poistného. Zjavne teda došlo k porušeniu právnej povinnosti, ktoré porušenie spôsobilo na strane žalobcu vznik škody a súd preto žalobcovi sumu 961 Eur priznal titulom náhrady škody. Poistné vo výške 3x81 Eur nebolo možné priznať, pretože bolo uhradené pred 29.7.2009 a bola preto dôvodne vznesená námietka premlčania. Pokiaľ žalobca žiadal priznať titulom refundácie poistného aj sumu 304,59 Eur, nárok v takejto výške nepreukázal, preto mu ho nebolo možné priznať. Čo sa týka znalečného 119 Eur, súd prvej inštancie uviedol, že zmluva ani VOP neobsahujú žiadne také ustanovenie, ktoré by zakladalo povinnosť na náhradu znalečného.

V konaní však bolo preukázané, že žalovaný 1/ porušil svoju právnu povinnosť platiť leasingové splátky. Pretože toto porušenie právnej povinnosti viedlo k tomu, že sa znížil majetok žalobcu o 119 Eur, súd žalobcovi túto sumu priznal titulom náhrady škody.

V súvislosti so sumou znalečného v výške 91,63 Eur prvoinštančný súd uviedol, že táto škoda vznikla 12.3.2009. Keďže žaloba bola podaná až dňa 29.7.2013, s prihliadnutím na vznesenú námietku premlčania žalobu v tejto časti zamietol. Pokiaľ sa žalobca domáhal sumy

1.223,20 Eur titulom parkovného, opätovne súd poukázal na to, že po zrušení zmluvy zanikli práva a povinnosti strán zo zmluvy. V konaní však bolo preukázané, že žalovaný 1/ porušil svoju právnu povinnosť platiť leasingové splátky, ktoré porušenie právnej povinnosti viedlo k tomu, že sa znížil majetok žalobcu o parkovné zaplatené celkom 1.223,20 Eur. O tejto škode sa žalobca dozvedel po 14.12.2009, a keďže žaloba bola podaná 29.7.2013, k premlčaniu tohto nároku nedošlo. Pretože žalovaný 1/ bol v omeškaní so zaplatením leasingových splátok, žalobcovi by patrili aj vyčíslené úroky z omeškania v nepopretej sume 112,88 Eur. Týchto 112,88 Eur však žalovaný 1/ už žalobcovi zaplatil, (čo žalobca potvrdil v odseku IV. žaloby), samotné tvrdenie žalobcu teda preukazuje, že úroky z omeškania zaplatené boli, v dôsledku čoho bolo potrebné žalobu v tejto časti zamietnuť.

8. Súd prvej inštancie následne uzavrel, že žalobca má nárok na 119 Eur titulom náhrady škody vzniknutej zaplatením znalečného, na 961 Eur titulom náhrady škody vzniknutej zaplatením poistného a 1.223,20 Eur titulom náhrady škody vzniknutej zaplatením parkovného, t.j. spolu 2.303,20 Eur. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu uhradenia leasingových splátok ešte pred podaním žaloby, pre neplatnosť dohody o zmluvnej pokute a pre premlčanie sumy uplatnenej titulom zmluvnej pokuty, pre premlčanie náhrady škody vzniknutej zaplatením znalečného 91,63 Eur a pre nepreukázanie, že žalobcovi sa majetok znížil aj o 304,59 Eur v súvislosti so zaplatením poistného.

9. Pretože žalovaný 1/ je v omeškaní so zaplatením sumy 2.303,20 Eur, súd prvej inštancie ho zaviazal aj na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške dojedanej vo všeobecných podmienkach. Ustanovenie § 369 Obchodného zákonníka nevyžaduje písomnú formu dohody o výške úrokov z omeškania a teda čl. 8.2 VOP je platný.

10. Pokiaľ ide o trovy konania vo vzťahu k žalovanému 1/, žalobcovi súd prvej inštancie

z uplatnených 27.565,40 Eur priznal iba 2.303,20 Eur a je teda zrejmé, že žalovaný mal úspech 91,64 % a neúspech 8,36 % a súd mu preto podľa § 255 ods. 2 CSP priznal náhradu trov konania v rozsahu 83,28 %.

11. Čo sa týka žaloby smerujúcej proti žalovaným 2/ až 4/, z vykonaného dokazovania je zrejmé aj to, že na listine s leasingovou zmluvou je uvedený aj text „Preberáme týmto v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka celkové ručenie za záväzky nájomcu vyplývajúce z tejto zmluvy“, pričom pod týmto textom sú vlastnoručné podpisy žalovaných 2/, 3/, 4/. Súd prvej inštancie poukázal vo svojom rozhodnutí na nález ÚS SR sp.zn.

I. ÚS 26/2010, z ktorého vyplýva, že: pokiaľ najvyšší súd dospel k záveru, že zmluva o pristúpení k dlhu uzavretá len jedným z manželov nie je právnym úkonom týkajúcim sa spoločných vecí a že teda aplikácia § 145 Občianskeho zákonníka na pristúpenie k dlhu je vylúčená (názory najvyššieho súdu sú citované v odseku 13 takýto názor odôvodnenia nálezu), tak takýto záver je podľa názoru ústavného súdu extrémne nespravodlivý

a zasahujúci do práv garantovaných ústavou (viď odsek 16 odôvodnenia nálezu). Ústavný súd v súvislosti so zmluvou o pristúpení k dlhu poukázal na to, že i keď táto dohoda zaväzuje len manžela, nesporne sa javí, že účinky tohto právneho úkonu sa môžu prejaviť aj vo sfére spoločných vecí manželov (odsek 18 odôvodnenia nálezu) a že teda pri interpretácii pojmu „spoločná vec manželov“ musia všeobecné súdy zohľadniť aj možné právne účinky úkonu vo sfére spoločných vecí (odsek 19 odôvodnenia nálezu). Podľa názoru ústavného súdu by sa dohoda o pristúpení k dlhu netýkala spoločných vecí iba vtedy, ak by manžel mal mimo BSM taký majetok, ktorý by postačoval na uspokojenie veriteľa (odsek 19 odôvodnenia nálezu). Podľa názoru ústavného súdu je v prípade, ak manžel nemá relevantný majetok mimo masy BSM potom potrebné, aby všeobecné súd skúmali, či ide alebo nejde o bežnú vec a či bol alebo nebol potrebný súhlas druhého manžela na takýto právny úkon a teda či je daný úkon relatívne neplatný (odsek 20 odôvodnenia nálezu). V odseku 21 odôvodnenia svojho nálezu ústavný súd dokonca uviedol, že pojmovým znakom spoločnosti s ručením obmedzeným je obmedzené ručenie spoločníka za jej záväzky a oddelenie záväzkov spoločníka a spoločnosti. Podnikateľské riziko teda zaťažuje spoločnosť a teda javí sa ako odporujúce dobrým mravom, keď spoločník bez súhlasu svojej manželky sa stane spoločným dlžníkom popri spoločnosti, pričom cieľom tohto konania je vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia pohľadávky z vecí patriacich do BSM, keďže ani spoločnosť, ani pristupujúci dlžník nie sú reálne schopní záväzok splniť a nemajú vo výlučnom vlastníctve relevantný majetok postihnuteľný exekúciou. O tom, že súdna prax rešpektuje názory vyjadrené v horeuvedenom náleze svedčí napr. aj rozsudok Krajského súdu Trenčín sp.zn. 17Co/1322/2015. Vzhľadom na tento právny názor ústavného súdu (t.j. že odporuje dobrým mravom, keď spoločník bez súhlasu svojej manželky sa stane spoločným dlžníkom popri spoločnosti, čo znamená absolútnu neplatnosť právneho úkonu) je aj pre rozhodnutie v súdnej veci relevantné, či žalovaní 2/, 3/ a 4/ mali

v čase podpísania ručiteľského vyhlásenia vo svojom výlučnom vlastníctve relevantný majetok postihnuteľný exekúciou. Pretože v konaní nebolo preukázané, že žalovaní 2/, 3/ a 4/ v roku 2007 mali nejaký majetok vo svojom výlučnom vlastníctve, je zrejmé, že v čase urobienia ručiteľského vyhlásenia sa predpokladalo, že ručiteľský záväzok by bol prípadne exekučne uspokojovaný predajom vecí patriacich do BSM. Urobienie ručiteľského záväzku za týchto okolností je však podľa názoru súdu právnym úkon, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a teda absolútne neplatný (viď aj nález ÚS SR sp.zn. I. ÚS 26/2010). Vzhľadom na túto absolútnu neplatnosť ručiteľského vyhlásenia súd žalobu vo vzťahu k žalovaným 2/, 3/

a 4/ zamietol. Pokiaľ ide o uznesenie ústavného súdu č.k. I. ÚS 311/2016-16, z odôvodnenia tohto uznesenia nevyplýva, že by ústavný súd prehodnotil svoje názory vyslovené v náleze ÚS SR sp.zn. I. ÚS 26/2010. Treba si totiž uvedomiť, že v rozsudku sp.zn. 8Co/368/2015-157 (ktorý rozsudok bol napadnutý ústavnou sťažnosťou vedenou pod sp.zn. I. ÚS 31/2016) išlo

o diametrálne odlišnú skutkovú situáciu. V konaní sp.zn. I. ÚS 31/2016 išlo totiž o riešenie otázky (ne)platnosti vyhlásenia o uznaní dlhu, ktorý dlh vznikol manželovi tým, že tento na seba nechal postúpiť pohľadávky voči tretej osobe, za čo sa zaviazal zaplatiť odplatu vo výške nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok. Pokiaľ žalobca podstatný rozdiel medzi touto vecou a vecou preskúmanou ústavným súdom v konaní sp.zn. I. ÚS 26/2010 videl v tom, že v tejto veci nebol daný súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, tento aspekt

v skutočnosti nie je pre posúdenie rozporu s dobrými mravmi kľúčový. Z hľadiska rozporu s dobrými mravmi sa totiž posudzuje už právny záväzok (v danom prípade ručenie manžela prevzaté bez súhlasu druhého manžela) a nie až to, akým spôsobom bol na základe tohto záväzku kreovaný exekučný titul (t.j. notárskou zápisnicou alebo rozhodnutím všeobecného súdu). Pokiaľ žalobca uvádza,

že od veriteľa nemožno spravodlivo očakávať, aby pred uzavretím zmluvy skúmal, či je ručiteľ ženatý a či má s manželom BSM, s týmto nemožno súhlasiť. Veriteľ by totiž podľa názoru súdu prvej inštancie mal pred tým, ako poskytne dlžníkovi relevantnú sumu mal preskúmať, či je dlžník v takej kondícii, aby mu túto sumu vrátil. Také isté skúmanie by mal pritom veriteľ vykonať aj vo vzťahu k ručiteľom. Spravodlivé je pritom požadovať od veriteľa aj to, aby skúmal, či má ručiteľ manžela - nakoľko predsa aj pred vydaním nálezu I. ÚS 26/2010 veriteľovi hrozilo, že ten manžel, s ktorým veriteľ nekonal, ručenie napadne.

12. O trovách konania žalovaných 2/ až 4/ rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovaní 2/, 3/ a 4/ mali vo veci plný úspech a preto im podľa § 255 ods. 1 CSP priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. Proti tomuto rozsudku v časti vo výrokoch dva až deväť, podal žalobca včas odvolanie, v ktorom uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Uviedol, že pokiaľ ide o nález Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS/26/2010, tento vychádzal z odlišných skutkových okolností, keď v súdnej veci žalobca v čase dojednávania leasingovej zmluvy nepodpisoval s ručiteľmi notárske zápisnice, v ktorých by títo súhlasili s ich vykonateľnosťou. Súhlas s priamou vykonateľnosťou je neporovnateľne tvrďším zabezpečovacím inštitútom. Manželky žalovaných 2/, 3/, 4/ nenapadli súdnou cestou neplatnosť právnych úkonov ručenia, táto bola namietaná iba žalovanými 2/ až 4/. V čase podania žaloby bolo BSM v prípade žalovaných 2/ a 3/ rozdelené, preto žalobou nemôže byť dotknutý majetok manželiek žalovaných 2/ a 3/. Žalovaný 4/ bol už tiež rozvedený. Ústavný súd v tomto náleze neuvádza, že každé ručenie bez výslovného písomného súhlasu manželky ručiteľa je neplatný právny úkon, uvádza len, že všeobecný súd je povinný posúdiť všetky individuálne okolnosti prípadu a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov. Ústavný súd neuviedol, že by sa

v konkrétnom prípade jednalo o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, možno usudzovať, že išlo o relatívnu neplatnosť právneho úkonu. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na závery ustálenej právnej teórie a záverov súdnej praxe počas viac ako 50 rokov platnosti znenia § 145 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, konzistentne zastávajúci právny názor, že vybavovanie spoločných vecí zahŕňa správu a dispozíciu s majetkom. Právna možnosť každého z manželov samostatne uzavierať zmluvy, prevziať ručenie alebo prevziať dlh však zostala zachovaná. Najvyšší súd SR dospel k záveru, že medzi vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí nepatrí ani vypožičanie auta len jedným z manželov (R 71/1994), ani prevzatie ručenia (R/1/1998), ani pristúpenie k záväzku tretej osoby. Argumentáciu o extrémnej nespravodlivosti § 145 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k manželom ručiteľom, resp. voči ručiteľom samotným považujú za nepresvedčivú aj rozhodnutia súdnej praxe, vydané po publikovaní predmetného nálezu ústavného súdu. Toto rozhodnutie ústavného súdu je tiež prekonané neskoršou judikatúrou Ústavného súdu SR, napr. uznesením sp.zn. I .ÚS 311/2016. V tomto rozhodnutí ústavný súd akceptoval právny názor všeobecných súdov, že je absurdné a z hľadiska praktického života neprijateľné, aby podnikateľ, vstupujúci do právneho vzťahu

s iným podnikateľom, zisťoval pred uskutočnením právneho úkonu, či je podnikateľ ženatý a aké sú majetkové pomery manželov, aby zisťoval, či týmto právnym úkonom môže byť postihnutý majetok patriaci do BSM alebo či má podnikajúci manžel nejaký majetok,

z ktorého by prichádzalo do úvahy uspokojenie pohľadávky, aby ďalej zisťoval, či má druhý manžel vedomosť o uskutočnení zamýšľaného právneho úkonu. Poukázal tiež aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/234 /2010 zo dňa 29.6.2011, podľa ktorého za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí treba považovať tie, pri ktorých dochádza k dispozícii

s predmetom bezpodielového spoluvlastníctva alebo k výkonu jeho správy. Za predmet vlastníctva, a teda BSM, sa nepovažujú pohľadávky a záväzky (dlhy), ktoré sa riadia všeobecným právnym režimom záväzkových vzťahov. V tomto kontexte poukázal aj na rozhodnutie súdneho dvora EÚ vo veci C-419/11, kde ručenie súdny dvor mlčky aproboval

a dokonca odmietol poskytnúť ručiteľovi - štatutárnemu orgánu obchodnej spoločnosti ochranu ako spotrebiteľovi. Poukázal tiež na to, že manželky ručiteľov v spore mali vedomosť o podnikateľskej činnosti manželov, napriek tomu p. R. a p. F. rozsah BSM nezúžili až do roku 2011. Žalovaný C. začal podnikáť v roku 2005, ani jeho manželka nezrušila BSM. Svedkyňa F. podľa jeho názoru musela byť informovaná o situácii žalovaného 1/, pretože tam bola zamestnaná ako účtovníčka, mala vedomosť o podnikateľskej činnosti aj svojho manžela, ktorému od začiatku podnikania viedla účtovníctvo. Mal za to, že majetkové pomery p. R. boli v roku 2007 výrazne lepšie, čo zamlčala, tiež uviedla nepravdivé informácie ohľadne začiatku jej podnikania.

V priebehu súdneho konania bolo preukázané, že lízingová zmluva bola platne uzavretá, žalovaní 2/ až 4/ prevzali riadne ručenie za záväzky žalovaného 1/ z leasingovej zmluvy. Pokiaľ ide o námietku

premlčania, podľa § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka je veriteľ oprávnený, ale nie povinný požadovať od dlžníka plnenie ihneď. Formulácia tohto ustanovenia nebráni veriteľovi, aby plnenie požadoval neskôr. Až výzvou veriteľa dochádza

k záväznému stanoveniu termínu splatnosti, od ktorého sa začína počítať premlčacia doba.

K obdobnému právnomu záveru došla aj odborná literatúra: „ Ak nie je doba plnenia v zmluve určená, má právo ju určiť veriteľ v súlade s odsekom 2 tohto paragrafuznamená to, že veriteľ môže určiť dobu plnenia priebežne v rozsahu doby od uzavretia zmluvy

v ktoromkoľvek ďalšom termíne. Dlžník je potom povinný záväzok splniť v takto určenom termínepopísaná konštrukcia sa vzťahuje nielen na záväzky vyplývajúce zo zmlúv, ale i na záväzky vyplývajúce z deliktov a kvázideliktov“ (Koblíha, Kalfus a kol., Obchodní zákoník, Úplný text zákona s komentárom, Linde, Praha 2006, str. 1007). Námietať premlčania hlavného záväzku ako aj akcesorických záväzkov ručiteľov je nedôvodná aj z dôvodu uznania záväzku z leasingovej zmluvy čiastočným plnením záväzku žalovaným 1/. Žalovaní existenciu a výšku záväzku voči žalobcovi pred podaním žaloby nerozporovali. V priebehu súdneho konania sa preukázalo, že žalovaný 1/ plnil pri svojom čiastočnom plnení platbu, ktorú identifikoval číslom leasingovej zmluvy, nie číslom splátky alebo číslom faktúry. Žalovaný 3/ pri výsluchu potvrdil, že platil platby s variabilnými symbolmi, ktoré prináležia tej - ktorej leasingovej zmluve a neuvádzal, že by platil sumy lízingových splátok a neuznával zvyšnú časť dlhu. Možno preto usudzovať, že dlžník čiastočným plnením uznal aj zvyšnú časť dlhu. Skutočnosť, že predmetom sporu je plnenie z viacerých právnych titulov neovplyvňuje posúdenie, či z úhrady možno usúdiť, že dlžník uznáva aj zvyšok záväzku. Úhrady dlžníka boli v rozdielnych sumách, ktoré nezodpovedali vždy výške leasingovej splátky. V tomto smere poukázal aj na odbornú literatúru, komentár k obchodnému zákonníku (§ 407) od JUDr. Ovečkovej a kol, vydanom Wolters Kluwer v roku 2017, str. 550 : „Nie je pritom rozhodujúce, či dlžník čiastočným plnením zamýšľal spôsobiť uznanie zvyšnej časti záväzku. Usudzovať, že dlžník čiastočným plnením uznáva zvyšnú časť dlhu možno z rôznych písomností, ako je korešpondencia medzi stranami, účtovné doklady, prípadne konkrétne správanie sa dlžníka. Pri čiastočnom plnení je preto namieste obozretnosť dlžníka. Ak nechce svojím čiastočným plnením spôsobiť uznanie aj zvyšnej časti dlhu, treba to výslovne vyhlásiť. V opačnom prípade sa môže stať, že hoci to dlžník nezamýšľal, jeho čiastočné plnenie bude mať následky uznania zvyšnej časti záväzku. Ak dlžník zaplatí časť záväzku, ktoré spôsobí uznanie zvyšku dlhu, nemôže po jeho zaplatení namietať premlčanie dlhu. Tak v prípade platenia úrokov ako aj v prípade čiastočného plnenia, zákon konštruuje nevyvrátiteľnú právnu domnienku, že ide o uznanie dlhu. Vyplýva z toho, že ani v jednom z uvedených prípadoch nie rozhodujúci prejav vôle dlžníka uznať záväzok. Vôľa dlžníka je irelevantná. Rozhodujúce sú objektívne hľadiská.“ Pokiaľ ide o platnosť dojednania zmluvnej pokuty, táto bola dojednaná písomne, v súlade s ustanoveniami § 544 a nasl. Občianskeho zákonníka. VOP pre finančný leasing boli podpísané zo strany konateľov žalovaného 1/, ustanovenia týkajúce sa zmluvnej pokuty boli prehľadne uvedené v súlade s pravidlami poctivého obchodného styku. Námiety žalovaných sú rozporné, na jednej strane považovali leasingové zmluvy za neplatné, namietali premlčanie a na druhej strane požiadali R. R., a.s. o súhlas s výmazom za záložného práva tak, aby žalobca mohol byť uvedený ako záložný veriteľ na

1. mieste. Žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaných 1/ až 4/ zaviazže zaplatiť mu sumu 27.565,40 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 0,05 % denne zo sumy 27.565,40 Eur od 23.07.2013 do zaplatenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných a taktiež ich zaviazže zaplatiť mu náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania.

14. Žalovaní 1/ a 3/ sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadrili podaním zo dňa 23.8.2019 tak, že so skutočnosťami, ktoré žalobca uvádza v odvolaní, nesúhlasia a ním uvádzané právne závery popierajú a rozporujú. Žalovaní 2/ až 4/ v čase podpisu ručiteľského vyhlásenia nemali majetok väčšej hodnoty vo svojom výlučnom vlastníctve, teda podpis ručiteľského vyhlásenia mal dopad na majetok ich manželiek, nakoľko v prípade výkonu rozhodnutia by bol postihnutý aj ich majetok. Rozdiel medzi zabezpečovacím inštitútom ručenia a priamou vykonateľnosťou notárskej zápisnice nemá význam pre závery týkajúce sa majetku manžela povinnej osoby. Neplatnosť právneho úkonu v danom konaní nebolo potrebné namietat, pretože išlo o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, na ktorú prihliada súd z úradnej povinnosti. Skutočnosť, že by BSM žalovaného /3 a jeho manželky bolo rozdelené, nevyplýva zo spisu, pričom žalobca sám uvádza, že v prípade existencie BSM by mohlo mať uzatvorenie ručenia extrémne nespravodlivé následky na manželku povinnej osoby. V spomínanom náleze Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 26/2010 sa ústavný súd zaoberal aj absolútnou neplatnosťou právneho úkonu v súvislosti s dobrými mravmi. Právna teória a právna prax, na ktorých závery žalobca odkazuje, sa datujú pred

rozhodnutie Ústavného súdu. Pokiaľ ide o premlčanie pohľadávok, s touto otázkou sa súd vysporiadal, jednoznačne špecifikoval, v ktorej časti pohľadávok sú tieto premlčané a v ktorej nie. Žalovaní uviedli, že svojím konaním nikdy nemali v úmysle uznať záväzok voči žalobcovi a vzhľadom ku skutkovému stavu ani nemožno hovoriť o uznaní takéhoto záväzku. Taktiež sa stotožnili so závermi súdu prvej inštancie ohľadne neplatnosti dojednania o zmluvnej pokute. Argumentácia žalobcu o údajnej účelovosti tvrdenie svedkyne R. je nesprávna a nepreukázaná. To, či manželka žalovaného 3/ mala majetok patriaci do jej výlučného vlastníctva, nemení nič na závere, že samotný žalovaný 3/ takýto majetok nemal. Prevzatím neobmedzeného ručenia spoločníkmi spoločnosti, ktorí za záväzky spoločnosti ručia len do výšky nesplateného vkladu, by bol porušený princíp právnej istoty v obchodnoprávných vzťahov. Žiadali, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a uplatnili si náhradu trov odvolacieho konania.

15. Žalovaný 4/ sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril v podaní zo dňa 2.9.2019 tak, že listiny, ktoré predložil žalobca, nepodpisoval v danom mieste a v danom termíne, žalobca listiny datoval podľa svojej potreby, označil miesto vyhotovenia v L., kde žalovaný 4/ listiny podpísať nebol. S obsahom jednotlivých zmlúv nebol oboznámený, vôbec nebol oboznámený s VOP, tieto nepodpisoval. V čase prevzatia ručenia nedisponoval žiadnym majetkom, ktorým by sa za záväzky žalovaného 1/ mohol zaručiť. S manželkou nemali žiadny spoločný majetok, preto by jeho vôľa, resp. úmysel ručiť za nejaké záväzky nebola možná. Ani okolnosť, že jeho manželka súdnou cestou platnosť právneho úkonu ručenia nenapadla, takúto neplatnosť nekonvaliduje. Z jeho strany nebola daná určitá a zrozumiteľná, resp. vedomá vôľa prevziať na seba záväzok ručenia. Vzhľadom na počet lízingových zmlúv (9) rozsah záväzkov (150 980,52 Eur s prísl.), nešlo o bežnú vec medzi manželmi a k prevzatiu ručenia sa vyžadoval súhlas druhého z manželov, čo v danom prípade nebolo. Súd prvej inštancie sa dôsledne zaoberal ručením v lízingových zmluvách, nedostatkom písomného súhlasu manželky, resp. platnosťou či neplatnosťou právnych úkonov a individuálne posúdil každú zmluvu. Žalovaný 4/ neplatnosť právneho úkonu nespôsobil, podmienky zmluvy, jej obsah ani VOP nevyhotovoval. Akcentovanie rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn.

I. ÚS 311/2016 neobstojí, pretože sa nejedná o skutkovo a právne totožnú vec rozhodnutím

I. ÚS 26/2010. Odmietol argumentáciu žalobcu k premlčaniu, samotným označením čísla leasingovej zmluvy pri čiastočnom plnení nedošlo k uznaniu zvyšku záväzku. V danom prípade išlo finančný leasing, ktorý je zmluvne, účtovne a daňovo zrovnateľný s nájmom, splátky sú úhradou časti predstavujúcej ekonomické opotrebenie vecí po dobu nájmu, nie je preto možné považovať akúkoľvek dodatočnú splátku po skončení doby užívania za plnenie, ktoré zodpovedá ekonomickému opotrebeniu. Takouto dodatočnou platbou nedochádza

k plneniu zodpovedajúcemu finančnému leasingu. Pokiaľ žalobca ako podnikateľ mienil svoje pohľadávky zabezpečiť ručením, mal konať s náležitou pozornosťou a starostlivosťou. Nemožno prehliadnuť ani skutočnosť, že na strane dlžníka bola spoločnosť s ručením obmedzením, pričom z toho vyplývajúce právne následky nemožno prelomiť takým spôsobom, že sa spoločníci stanú neobmedzene zodpovednými za záväzky spoločnosti.

V takom prípade by spoločnosť nadobudla charakter verejnej obchodnej spoločnosti. Bol uvedený do omylu bez toho, aby mal úmysel zaviazat' sa k ručeniu. V ostatnom sa pridržiaval argumentácie uvádzanej prvoinštančnom konaní. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

16. Žalovaný 2/ sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril podaním zo dňa 30.8.2019 tak, že je nesporné, že ručenie nie právnym úkonom, ktorý by podliehal režimu ust. § 145 Občianskeho zákonníka, teda nie je potrebné, aby na prevzatie ručenia bol udelený súhlas manželky ručiteľa (rozhodnutie R 61/1973). Tu si však treba uvedomiť, že ak prevzatie ručenia nespadá pod citované ustanovenie Občianskeho zákonníka, teda ide o právny úkon zaväzujúci iba manžela (ručiteľa) a nie jeho manželku, pretože nejde o nakladanie so spoločnou vecou, potom ani nie možné, aby sa manželka ručiteľa domáhala relatívnej neplatnosti ručiteľského záväzku podľa § 40a v spojení s § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Potom ju právny poriadok necháva bezbrannú a bez akéhokoľvek pričinenia či súhlasu tak dochádza k zásahu do jej majetku a majetkových práv, hoci tento podlieha režimu BSM a nepatrí výlučne do vlastníctva manžela - ručiteľa. Žalovaný 2/ vystupuje ako ručiteľ za záväzky kapitálovej spoločnosti, ktorej je konateľom a spoločníkom, ale jeho manželka sa na konaní a podnikaní tejto spoločnosti nepodieľala a podieľať ani nemohla. Podľa § 106 Obchodného zákonníka ručia spoločníci za záväzky spoločnosti len do výšky nesplateného vkladu zapísaného v obchodnom registri. Jeho manželka ani nemá žiadnu zákonnú možnosť domáhať sa zrušenia BSM podľa § 148 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože tak môže urobiť iba manželka podnikateľa, ktorý má oprávnenie na podnikanie. Právny poriadok tak nedáva žiadnu

možnosť manželke domáhať sa neplatnosti ručiteľského záväzku, ani domáhať sa zrušenia BSM. Taký výklad, k takému sa snaží dospieť žalobca, je preto extrémne nespravodlivý a správne uzavrel súd prvej inštancie, že ak spoločník kapitálovej spoločnosti prijme ručenie za záväzky spoločnosti, zasahuje tým i do majetku podliehajúceho BSM, robí tak nad rozsah § 106 Obchodného zákonníka a zasahuje do majetkových práv svojej manželky. Týmto dochádza k obchádzaniu zákona a k nespravodlivému postupu a výkladu práva. Preto je potrebné skúmať každý skutkový stav individuálne tak, ako to uvádza ústavný súd. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že by jeho manželka vedela o podnikateľskej činnosti žalovaného 1/, manželka žalovaného 2/ v spoločnosti žalovaného 1 nikdy nepôsobila ako účtovníčka, ale iba ako personalistka. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobu voči žalovaným 2/ až 4/ zamietol.

17. Žalobca sa podaním zo dňa 18.9.2019 a 7.10.2019 písomne vyjadril tak, že dopad inštitútu ručenia a súhlasu k priamej vykonateľnosti je rozdielny. Ručenie je hmotnoprávnym inštitútom, ručiteľom je daná široká možnosť uplatňovať námietky. Naopak, súhlas s priamou vykonateľnosťou má v prípade neplatenia a následne exekúcie okamžite devastujúci následok na majetok v BSM. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí akcentuje práve tento devastujúci následok. Súd prvej inštancie preto nemal k záveru o absolútnej neplatnosti ručenia vôbec dôjsť. Pokiaľ sa žalovaní dovolávajú jeho neplatnosti, treba tento úkon posudzovať ako pokus dovolať sa neplatnosti relatívnej, ale v takom prípade sa nikto nemôže dovolať neplatnosti, ktorú sám spôsobil. Na posúdenie veci nemôže mať ani vplyv ani to, či BSM žalovaného 3/

a jeho manželky bolo či nebolo rozdelené. Žalobca je presvedčený, že žalovaní čiastočnými platbami obsahujúcimi len variabilný symbol manifestovali, že platia na akúkoľvek pohľadávku z predmetnej leasingovej zmluvy. Neuvádzali, že platia konkrétnu leasingovú splátku alebo inú čiastkovú pohľadávku. S prihliadnutím na všetky tieto okolnosti žalobca ako veriteľ tento krok legitímne vyhodnotil ako vôľu žalovaných uznať celý dlh alebo jeho čo najväčšiu časť. Taktiež nesúhlasil s hodnotením dojednaní o zmluvnej pokute uvádzaným žalovaným 1/, 3/. Poukázal na to, že pokiaľ manželky žalovaných 1/, 3/ sú len spoločníčkami a konateľkami v obchodných spoločnostiach, táto činnosť s ohľadom na výsledky hospodárenia spoločnosti je určite lukratívna a príjmy z titulu odmien štatutárneho orgánu či podielu na zisku rovnako ako majetkové hodnoty predstavované podielmi na týchto spoločnostiach sú v takej výške, že uplatnenie pohľadávky zo strany žalobcu by rodinné hospodárenie žalovaných neohrozilo. Pokiaľ sa v závere vyjadrenia ohradzuje žalovaní 1/,3/ proti ručeniu spoločníkov spoločnosti s ručením obmedzením na základe ručiteľského vyhlásenia, táto argumentácia nie je vhodná, Obchodný zákonník v tomto prípade hovorí pri spoločnosti s ručením obmedzeným o zákonomnom ručení, nie o ručení zmluvnom alebo prevzatom na základe jednostranného právneho úkonu. Žalovaní 2/ až 4/prevzali ručenie dobrovoľne. Žalobca preto trval na podanom odvolaní a žiadal, aby mu odvolací súd vyhovel.

18. Žalovaní 1/, 3/ v písomnom vyjadrení zo dňa 22.10.2019 uviedli, že sa stotožňujú so závermi, vyslovenými vo vyjadrení k odvolaniu, resp. počas celého prvostupňového konania o neplatnosti ručiteľského záväzku žalovaných 1/, 3/ s poukazom na existenciu BSM a rovnako tak o premlčaní žalobcom žalovaných pohľadávok. V žiadnom prípade nedošlo uznanie dlhu zo strany žalovaných 1/, 3/. Niektoré rozhodnutia, ktoré v konaní žalobca predkladá, sú už prekonané novými rozhodnutiami súdov v obdobných veciach.

19. Žalovaný 4/ vo vyjadrení zo dňa 4.11.2019 uviedol, že žalobca nesprávne interpretuje jeho vyjadrenie, pretože on, žalovaný 4/ neuviedol, že by ručiteľské prehlásenie nepodpísal, ale poukázal na to, že listiny, ktoré predložil žalobca, nepodpisoval v danom mieste a čase. Neplatnosť svojho ručenia odôvodňoval nedostatkom vôle k podpisu ručiteľského záväzku, čo vyplývalo z toho, že zmluva bola koncipovaná tak, že obsah ručiteľskom záväzku bolo možné prehliadnúť, nemal žiadne prostriedky slúžiace k ručeniu a k žiadnemu ručeniu súhlas svojej vtedajšej manželky nedostal. Pri podpisovaní listín bol uvedený do omylu, jeho vôľa nebola uzatvoriť ručiteľskú zmluvu alebo prevziať ručiteľský záväzok. Žalovaný 4/ nevykonal žiadnu platbu, preto nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že by akékoľvek platby znamenali uznanie záväzku vo vzťahu k všetkým žalovaným. Zmluvná pokuta bola uvedená iba vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré nepodpisoval a nebol s nimi oboznámený. Žalobca žiadnym spôsobom neskúmal jeho majetkové pomery v čase uzatvárania zmlúv. Žalobca svoje tvrdenia zakladá na prísne formálnom výklade. Vo vzťahu k svojej pohľadávke nepostupoval žalobca účinným spôsobom, pretože mal dostatok možností vymoženiu z majetku žalovaného 1/, ale takýto postup nahradil vymáhaním z tzv. ručenia.

20. Ďalšie písomné vyjadrenia podané neboli.

21. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

22. Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie a ktorým bol viazaný, pričom s ohľadom na obsah odvolania žalobcu i vyjadrení žalovaných, ktorí nenavrhlí dokazovanie doplniť o vykonanie konkrétnych dôkazov, resp. ho zopakovať, nevyvstala potreba, aby sám dokazovanie zopakoval alebo doplnil (§ 383 CSP). V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP potom nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani to nevyžadoval dôležitý záujem.

23. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

24. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

25. Žalobca v odvolaní namietal odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, teda že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil.

26. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

27. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že odvolanie žalobcu je opodstatnené len čiastočne.

28. Súd prvej inštancie správne vychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, ktorý v odvolacom konaní strany nerozporovali. Žalobca ako prenajímateľ dňa 25.1.2007 uzatvoril so žalovaným 1/ zmluvu o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX. Na základe tejto zmluvy vzniklo žalovanému 1/ oprávnenie užívať po dobu trvania leasingu ťahač H. V. XX.XXX XxX L. s tým, že leasingové splátky boli stanovené na 1.600,15 Eur. Na listine s leasingovou zmluvou je v spodnej časti uvedený aj text „Preberáme týmto v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka celkové ručenie za záväzky nájomcu vyplývajúce z tejto zmluvy“; pod ktorým textom sú vlastnoručné podpisy žalovaných 2/, 3/, 4/. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú podľa jej textu Všeobecné obchodné podmienky pre finančný leasing a žiadosť žalovaného 1/ obsahujúca jeho záväzky súvisiace s financovaním projektu Európskou investičnou bankou. Zmluvu za žalobcu podpísali E. S. a Z. Y., pričom žalobca dňa 15.1.2007 udelil E. S. plnú moc, aby spoločne s jedným vedúcim organizačnej zložky alebo spoločne s jedným prokuristom alebo spoločne s pani Y. alebo spoločne s pánom U. zastupovali žalobcu vo všetkých záležitostiach súvisiacich s predmetom podnikania, okrem iného aj v rozsahu leasingovej činnosti. Žalobca dňa 8.2.2007 udelil F. L. plnú moc, aby spoločne s prokuristom alebo spoločne s ďalším splnomocneným zastupovali žalobcu vo všetkých záležitostiach súvisiacich s predmetom podnikania, okrem iného aj v rozsahu leasingovej činnosti. E. S. bol v novembri 2007 zamestnancom žalobcu. E. S. do J. L. doniesol pripravené zmluvy, opatrené podpismi zo strany žalobcu. VOP pre finančný leasing tvorili teda podľa leasingovej zmluvy jej neoddeliteľnú súčasť a žalovaný 1/ sa v nich zaviazal, že ak bude v omeškaní s leasingovou splátkou alebo inými platbami, najmä s platbou zostatkovej predajnej ceny, je povinný uhradiť prenajímateľovi úroky z omeškania vo výške 0,05 % z dlžnej sumy brutto denne (čl. 8. bod 2 VOP). Žalobca sa so žalovaným 1/ dohodol aj na tom, že pri predčasnom zrušení leasingovej zmluvy z dôvodov na strane nájomcu nájomca uhradí prenajímateľovi zmluvnú pokutu vypočítanú podľa čl. 9 bod 2 VOP. Ďalej sa v čl. 9 bod 3 VOP dohodli, že prenajímateľ má ďalej preúčtovať na nájomcu dodatočne vzniknuté náklady z dôvodu predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, akými sú najmä poistné, náklady na zabezpečenie predmetu leasingu

a opravy. Žalobca dňa 25.1.2007 vystavil splátkový kalendár, podľa ktorého mal žalovaný 1/ zaplatiť dňa 25.1.2007 žalobcovi sumu 1.598,25 Eur a 47 splátok po 1.600,15 Eur s tým, že každá táto splátka bola splatná v 20. deň mesiaca. Žalovaný 1/ od spoločnosti H. - I. Y. s.r.o. dňa 25.1.2007 prevzal ťahač H. V. XX.XXX XxX L.

s výrobným číslom W Vozidlo financované na základe zmluvy

o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX malo evidenčné číslo J Žalobca prostredníctvom makléra K., a.s. poistil v poisťovni F., a.s. ťahač e.č. J za čo uhradil poisťné 14 x 81Eur a 70 Eur. Žalobca dňa 4.2.2009 vypovedal leasingovú zmluvu č. XXXXX/XX z dôvodu neuhradenia leasingových splátok a výpoveď bola žalovanému 1/ riadne doručená dňa 11.2.2009. Žalobca zaplatil spoločnosti M. R. s.r.o. za znalecký posudok, ktorého predmetom bol ťahač H. e.č. J dňa 12.3.2009 sumu 91,63 Eur, vyfakturovanú žalobcovi touto spoločnosťou dňa 06.3.2009. Žalobca zaplatil spoločnosti U. s.r.o. za znalecký posudok, ktorého predmetom bol ťahač

e.č. J sumu 119,- Eur, vyfakturovanú žalobcovi touto spoločnosťou dňa 7.6.2010. Spoločnosť J. vyfakturovala žalobcovi za parkovanie ťahača e.č. J parkovné 110,08 Eur za október 2009, 132,09 Eur za november 2009, 136,49 Eur za december 2009,

173,38 Eur za január 2010, 156,60 Eur za február 2010, 173,38 Eur za marec 2010

a 167,79 Eur za apríl 2010, pričom žalobca predmetné parkovné spoločnosti J., s.r.o. zaplatil dňa 14.5.2009 a neskôr. Žalobca dňa 27.5.2010 uzatvoril kúpnu zmluvu, ktorou spoločnosti V. M. predal ťahač H. V. XX.XXX XxX L. s výrobným číslom W za 26.000 Eur bez DPH. Žalobca dňa 27.8.2010 vypracoval konečné vyúčtovanie zmluvy o finančnom leasingu č. XXXXX/XX, v zmysle ktorého žalovaný 1/ dlhoval žalobcovi splátky 3.200,30 Eur, úroky z omeškania 112,88 Eur, budúce leasingové splátky 51.975,78 Eur, poisťné 1.508,59 Eur, znalečné 210,63 Eur a parkovné 1.223,20 Eur

s tým, že po zohľadnení platby 2.272,44 prijatej po výpovedi a po zohľadnení predajnej ceny 26.000 Eur bol ku dňu 27.08.2010 nedoplatok vo výške 28.606,14 Eur. Žalovaný 1/ dňa 18.01.2011 zaplatil žalobcovi sumu 1.040,74 Eur s tým, že ako VS uviedol „XXXXXXXXXX“. Listami zo dňa 12.7.2013 vyzval žalobca E. L., H. C., H. R. a Y. F., každého na zaplatenie sumy 150 980,52 Eur titulom ručenia.

29. V tomto smere súd prvej inštancie správne právne uzavrel, že žalobca a žalovaný 1/ dňa 25.1.2007 uzavreli platnú zmluvu o finančnom leasingu, ktorú za žalobcu podpísali oprávnené osoby, riadne splnomocnený zamestnanec E. S. a splnomocnenec Z. Y., pričom žalobca zo zmluvy riadne plnil. Uvedený záver súdu prvej inštancie odvolaním žiadnej zo strán napadnutý nebol.

30. Súd prvej inštancie správne vykonaným dokazovaním ustálil i to, že žalovaný 1/ svoju zmluvnú povinnosť platiť mesačné splátky dodržal iba čiastočne. Ku dňu výpovede zmluvy žalovaný 1/ konkrétne zaplatil prvých 23 splátok (t.j. splátky splatné do 20.11.2008). Priamo z textu žaloby súd prvej inštancie správne vyvodil i to, že žalovaný 1/ plnením sumy 2.272,44 Eur zaplatil aj splátku (1.600,15 Eur), splatnú 20.12.2008, teda po dni účinnosti výpovedi, ako i časť splátky splatnej dňa 20.1.2009 vo výške 559,41 Eur (zvyšok tejto splátky bol uhradený 18.1.2021, viď bod. 14.napadnutého rozsudku).

31. Popísané skutočnosti žalobca vo svojom odvolaní nerozporoval. Záveru súdu prvej inštancie, ktorý zamietol žalobu voči žalovanému 1/ v časti o zaplatenie dvoch popísaných leasingových splátok zmienených vo výpovedi zmluvy 2 x 1.600,15 Eur z dôvodu ich úhrady žalovaným 1/, tak niet čo vytknúť. Rovnako bolo správne rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol žalobcom uplatnený nárok na úhradu vyčíslených úrokov z omeškania 112,88 Eur z dôvodu ich úhrady žalovaným 1/, ako to uvádza sám žalobca v odseku IV. žaloby, ktorý záver žalobca v odvolaní ani nespochybňuje a v tomto smere neuvádza žiadne okolnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia v tomto smere.

32. Pokiaľ ide o dojednanie o zmluvnej pokute, obsiahnuté v čl. 9. bod 2 VOP, odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti tohto zmluvného dojednania z dôvodu jej rozporu so zákonom, konkrétne s ust. § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

33. Podľa § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda.

34. Zmluvná pokuta je dohodou určená peňažná suma, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi v prípade porušenia povinnosti, ktorej splnenie vyplýva zo zabezpečovanej zmluvy. Dohoda o zmluvnej pokute musí byť uzavretá písomne a musí obsahovať označenie:

a/ zmluvných strán, b/ zmluvnej povinnosti, ktorej splnenie zmluvná pokuta zabezpečuje

a c/ výšky zmluvnej pokuty alebo spôsobu jej určenia. Pokiaľ ide o určenie zmluvnej povinnosti, ktorej splnenie zmluvná pokuta zabezpečuje, v dohode o zmluvnej pokute musí byť jednoznačne špecifikovaná zmluvná povinnosť, na porušenie ktorej sa zmluvná pokuta vzťahuje. Pod zmluvnou povinnosťou má zákon na mysli povinnosť, ktorá vyplýva jednému

z účastníkov daného zmluvného vzťahu. Ak nie je zmluvná pokuta dohodnutá pre prípad porušenia povinnosti, ale pre prípad výkonu práva, ktoré patrilo dlžníkovi podľa zmluvy (prípadne podľa zákona), ide o neplatné dojednanie pre rozpor s účelom zákona podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ide najmä o uplatnenie práva dať výpoveď zmluvy, práva odstúpiť od zmluvy, práva odporovať právnomu úkonu, práva vznášať námietky (napríklad námietku premlčania), práva jednostranne započítať pohľadávku a podobne (Imrich Fekete, Martina Feketeová: Občiansky zákonník, Prehľadný komentár, EPOS, Bratislava 2012, str. 722 -723). V nadväznosti na uvedenú právnu teóriu i súdna prax konštatuje, že ak účastníci zmluvy

o budúcej zmluve dohodli zmluvnú pokutu pre prípad odstúpenia od zmluvy, je zmluva v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/5/2000 zo dňa 24.08.2000, publikovaný v Zbierke rozhodnutí súdov SR a stanovísk Najvyššieho súdu SR pod č. R 27 /2002). V rozhodnutí sp.zn. 2Cdo/141/2000 najvyšší súd konštatoval, že kumulácia právneho inštitútu odstúpenia od zmluvy a zmluvnej pokuty nie je možná. Pokiaľ prejavy vôle účastníkov smerovali k dohode o zmluvnej pokute, je takéto dojednanie (pozn. - vo veci rozhodovanej najvyšším súdom ustanovenie, podľa ktorého bol kupujúci povinný v prípade zrušenia kúpnej zmluvy zaplatiť zmluvnú pokutu v dojednanej výške) neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), pretože § 544 Občianskeho zákonníka spája zmluvnú pokutu s porušením zmluvnej povinnosti, a nie so zánikom záväzku (či už jeho zrušením, odstúpením od zmluvy a podobne).

35. V súdnej veci bola zmluvná pokuta viazaná na prípad predčasného zrušenia leasingovej zmluvy z dôvodov na strane nájomcu. Formulácia „ predčasné zrušenie leasingovej zmluvy z akýchkoľvek dôvodov na strane nájomcu“ však sama osebe neznamená porušenie zmluvnej povinnosti, ktorá by vyplývala jednému z účastníkov daného zmluvného vzťahu (tu žalovanému 1/), naopak, viaže sa vo všeobecnosti na výkon práva, ktoré patrí žalovanému 1/ dlžníkovi podľa zmluvy (prípadne podľa zákona). Vzhľadom na to a s poukazom na vyššie popísané závery právnej teórie i ustálenej súdnej praxe (s ktorými napokon nepolemizuje ani žalobca v odvolaní), od ktorých odvolací súd nezistil v konaní dôvod odchýliť sa, odvolací súd prisvedčil záveru súdu prvej inštancie o absolútnej neplatnosti zmluvného dojednania, týkajúceho sa zmluvnej pokuty (čl. 9 bod 2 VOP) pre rozpor so zákonom. V dôsledku uvedeného súd prvej inštancie správne postupoval, keď uzavrel, že z dôvodu neplatnosti zmluvného dojednania o zmluvnej pokute, žalobca nemá nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty.

36. Súd prvej inštancie ďalej zaviazal žalovaného 1/ na úhradu sumy 961 Eur titulom žalobcom uhradeného poistného (ods. 18 napadnutého rozsudku), ktorý výrok odvolaním dotknutý nebol. Vzhľadom na skutočnosť, že časť poistného vo výške 3 x 81 Eur bola uhradená pred 29.7.2009 a bola dôvodne vznesená námietka premlčania ako aj k tomu, že v konaní nebola preukázaná ďalšia úhrada poistného vo výške 304,56 Eur, tvrdená žalobcom, a odvolateľ tento záver súdu prvej inštancie nespochybnil a nevyvrátil ani v odvolacom konaní, je namieste uzavrieť, že súd prvej inštancie správne žalobu v tejto časti pre neunesenie dôkazného bremena na strane žalobcu a premlčanie nároku zamietol.

37. Súd prvej inštancie tiež zaviazal žalovaného 1/ na úhradu sumy spolu 1.223,20 Eur titulom žalobcom uhradeného parkovného za október 2009 až apríl 2010, (bod 20 napadnutého rozsudku), ktorý výrok odvolaním dotknutý nebol. V tomto kontexte súd prvej inštancie vyhodnotil i námietku premlčania zo strany žalovaných ako nedôvodnú, pretože k úhrade tejto časti žalovanej sumy došlo po 14.12.2009 a žaloba bola podaná dňa 29.7.2013, teda v rámci plynutia 4-ročnej premlčacej doby.

38. Pokiaľ ide o náhradu znalečného vo výške 119,- Eur, ktoré vynaložil žalobca, súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že zmluva ani VOP neobsahujú ustanovenie, ktoré by zakladalo povinnosť žalovaného 1/ na náhradu znalečného. V konaní však bolo preukázané, že žalovaný 1/ porušil svoju právnu povinnosť platiť leasingové splátky a k znaleckému hodnoteniu ceny vozidla došlo za účelom jeho speňaženia práve v dôsledku tohto porušenia zmluvy žalovaným 1/, čo viedlo k tomu, že sa znížil

majetok žalobcu o sumu 119,- Eur. Žalobcovi tak správne patrí táto suma titulom náhrady škody. Táto škoda vznikla úhradou faktúry vystavenej spoločnosťou U. D. s.r.o. dňa 26.4.2010, a keďže žaloba bola podaná 29.7.2013, k premlčaniu tohto konkrétneho nároku nedošlo. V dôsledku námietky premlčania vznesenej žalovaným bol však premlčaný bol nárok žalobcu na úhradu znalečného vo výške 91,63 Eur, ktorú sumu žalobca preukázateľne uhradil dňa 12.3.2009, premlčacia doba tak začala plynúť dňom 13.3.2009 a uplynula dňom 13.3.2013. Keďže žaloba bola podaná 29.7.2013, došlo k premlčaniu tohto konkrétneho nároku a súd prvej inštancie správne rozhodol, keď sumu 91,63 Eur titulom náhrady škody žalobcovi nepriznal.

39. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa účinkov uznania záväzku čiastočným plnením záväzku zo strany žalovaného 1/ odvolací súd uvádza nasledovné.

40. Zo skutkového stavu veci zisteného súdom prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že žalobca vypovedal žalovanému 1/ leasingovú zmluvu listom zo dňa 4.2.2009. Výpoveď leasingovej zmluvy bola žalovanému 1/ riadne doručená a žalobca dňa 27.8.2010 vystavil žalovanému 1/ konečné vyúčtovanie zmluvy o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX. Podľa vyúčtovania pohľadávka z predmetnej leasingovej zmluvy pozostávala: z leasingových splátok splatných k dátumu výpovede vo výške

3.200,30 Eur vrátane DPH, z úrokov z omeškania splatných k dátumu výpovede vo výške 112,88 Eur, z budúcich leasingových splátok vrátane zostatkovej hodnoty vo výške 51.975,78 Eur, poistné vo výške 1.508,59 Eur, z nákladov na vyhotovenie znaleckého posudku vo výške 210,63 Eur, z nákladov na parkovanie predmetu leasingu vo výške 1.223,20 Eur a z platieb prijatých po dátume výpovede vo výške 2.272,44 Eur s tým, že po zohľadnení predajnej ceny predmetu leasingu vo výške 26.000 Eur predstavoval nedoplatok z predmetnej leasingovej zmluvy sumu 28.606,14 Eur.

41. Z konečného vyúčtovania leasingovej zmluvy je teda zrejmé, že žalobca si sumu 28.606,14 Eur vyčíslil ako súčet viacerých nárokov špecifikovaných uvedením právneho dôvodu a výšky. Tieto jednotlivé nároky žalobcu zodpovedali dojednaniu obsiahnutému v čl. 9 bod 2, 3, 4, 5 všeobecných obchodných podmienok pre finančný leasing (ďalej len VOP) tvoriacich neoddeliteľnú súčasť leasingovej zmluvy č. XXXXX/XX.

42. Podľa čl. 9 bod 2 VOP, pri predčasnom zrušení leasingovej zmluvy z dôvodov na strane nájomcu je nájomca povinný uhradiť prenajímateľovi zmluvnú pokutu, ktorá bude vypočítaná ako súčet úhrnu leasingových splátok, na ktoré by mal prenajímateľ nárok v prípade riadneho ukončenia leasingovej zmluvy po celú dobu jej trvania podľa splátkového kalendára a dohodnutej zostatkovej predajnej ceny bez dane z pridanej hodnoty. Tento súčet má ďalej prenajímateľ právo odúročiť. Nárok na náhradu škody vrátane ušlého zisku zostáva touto zmluvnou pokutou nedotknutý.

43. Podľa čl. 9 bod 3 VOP, prípadné škody vyplývajúce z dodatočného zvýšenia daňovej povinnosti prenajímateľa a škody vzniknuté prenajímateľovi refinancovaním, v dôsledku predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, budú pripočítané k čiastke podľa ods. 2 Prenajímateľ má ďalej právo preúčtovať na nájomcu dodatočne vzniknuté náklady z dôvodu predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, akými sú najmä poistné, náklady na zabezpečenie predmetu leasingu a opravy.

44. Podľa čl. 9 bod 4 VOP, pri predčasnom ukončení leasingovej zmluvy nemá nájomca nárok na vrátenie alikvotnej, ešte nerozpustenej a v účtovníctve časovo rozlišovanej mimoriadnej leasingovej splátky.

45. Podľa čl. 9 bod 5 VOP, v prípade predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, alebo v prípade riadneho ukončenia leasingovej zmluvy podľa článku 10 je nájomca povinný pokiaľ nedôjde k uzatvoreniu kúpnej zmluvy podľa článku 10 ods. 2 predmet leasingu vydať so všetkými podkladmi a príslušenstvom v mieste na území Slovenskej republiky určenom prenajímateľom. Prenajímateľ speňaží predmet leasingu podľa úvahy riadneho hospodára na voľnom trhu. Predmet leasingu musí byť pri vrátení v prevádzkyschopnom stave, vrátane všetkých dokladov a ostatného príslušenstva. Náklady na vrátenie predmetu leasingu vrátane daní, poplatkov a iných odvodov, ktoré budú vymierané alebo uložené v dôsledku vzdania sa práva na kúpu predmetu leasingu zo strany nájomcu, znáša nájomca. Ak pri vrátení predmetu leasingu nemôžu byť nájomcom vrátené doklady, alebo iné príslušenstvo, je nájomca povinný zaobstarať na svoje náklady náhradné. Ak nevráti nájomca predmet leasingu

vrátane príslušenstva v lehote stanovenej prenajímateľom, dostane sa do omeškania a je povinný platiť prenajímateľovi náhradu za neoprávnené užívanie predmetu leasingu podľa článku 4 ods. 4.

46. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný 1/ po doručení výpovede leasingovej zmluvy poukázal na účet žalobcu platbu 2.272,44 Eur a 1.040,74 Eur zodpovedajúce sumám dlžných leasingových splátok splatných podľa splátkového kalendára tvoriaceho neoddeliteľnú súčasť leasingovej zmluvy k 20.12.2008 a k 20.01.2009 a dlžné úroky z omeškania.

47. Žalobca na základe týchto úhrad vykonaných žalovaným 1/, realizovaných po výpovedi predmetnej leasingovej zmluvy, usudzoval, že žalovaný 1/ poskytnutím tohto čiastočného plnenia uznal aj zvyšnú časť svojho dlhu, nakoľko po čiastočnom plnení nevykonal taký úkon, ktorým by vylúčil uznanie zvyšnej časti záväzku z leasingovej zmluvy.

48. Z ust. § 407 ods. 1 Obch. zák. vyplýva, že ak dlžník písomne uzná svoj záväzok, plynie nová štvorročná premlčacia doba od tohto uznania. Ak sa uznanie týka iba časti záväzku, plynie nová premlčacia doba ohľadne tejto časti.

49. Podľa § 407 ods. 2 Obch. zák. platenie úrokov sa považuje za uznanie záväzku ohľadne sumy, z ktorej sa úroky platia.

50. Podľa § 407 ods. 3 Obch. zák., ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať na to, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku.

51. V zmysle § 407 ods. 4 Obch. zák. účinky uznania záväzku spôsobom uvedeným v odseku 1 nastávajú aj v prípade, keď jemu zodpovedajúce právo bolo v čase uznania už premlčané.

52. Je zrejmé, že zákonodarca vo vyššie citovanom ustanovení vytvoril konštrukciu nevyvrátiteľnej právnej domnienky uznania záväzku jeho čiastočným plnením, a že za predpokladu, ak dlžník výslovne nevyhlási opak, platí, že uznáva aj zvyšok dlhu. Zároveň však tiež platí, že musí ísť o čiastočné plnenie, ktoré je možné len pri záväzkoch s deliteľným predmetom plnenia a že o čiastočné plnenie ide len vtedy, ak dlžník veriteľovi poskytne len časť plnenia, hoci podľa zmluvy mu mal poskytnúť celé plnenie; dlžník teda vedome platí len časť predmetu plnenia.

53. Z konečného vyúčtovania zmluvy o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX vyhotoveného žalobcom dňa 27.8.2010 však vyplýva, že žalobca si v ňom uplatnil niekoľko samostatných nárokov (neuhradené splatné leasingové splátky, budúce leasingové splátky vrátane zostatkovej hodnoty, poistné, náklady na vyhotovenie znaleckého posudku, náklady parkovného), ktoré nemožno považovať za jedno plnenie, ktoré by bol podľa zmluvy žalovaný 1/ povinný žalobcovi poskytnúť celé. Ak teda žalovaný 1/ zaplatil z takto špecifikovaných nárokov len niektoré z nich, odvolací súd zhodne s prvoinštančným súdom dospel k názoru, že v danom prípade nešlo o čiastočné plnenie záväzku, ale o plnú úhradu niektorých z nárokov uplatnených vo vyúčtovaní leasingovej zmluvy. Takéto plnenie len niektorých z uplatnených nárokov pri zohľadnení konkrétnych okolností preto nespĺňa kritériá konkludentného uznania aj ostatných žalobcom uplatnených nárokov, a to bez ohľadu na skutočnosť, že žalobca sumy jednotlivých nárokov spočítal do výslednej sumy. Záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého na základe úhrad súm zodpovedajúcich výške dvoch leasingových splátok splatných pred výpoveďou leasingovej zmluvy v celkovej výške 3.200,30 Eur a úrokov z omeškania splatných k dátumu výpovede leasingovej zmluvy vo výške 112,88 Eur nemožno vyvodit' aj uznanie zvyšku dlhu, je správny, vychádzajúci zo správneho výkladu ust. § 407 Obch. zák.

54. Odvolací súd pre úplnosť považuje za potrebné uviesť, že sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, podľa ktorého v zmysle ust. § 340 ods. 2 Obch. zák. bol žalobca ako veriteľ oprávnený, nie však povinný, požadovať od dlžníka plnenie ihneď. V súvislosti so splatnosťou sumy 3.200,30 Eur a so začiatkom plynutia premlčacej lehoty na jej uplatnenie súd prvej inštancie správne poukázal na skutočnosť, že nakoľko suma 3.200,30 Eur predstavovala súčet leasingových splátok po 1600,15 Eur, leasingová zmluva určovala čas ich plnenia, resp. v splátkovom kalendári bola určená ich splatnosť. Z ust. § 340 ods. 1 Obch. zák. vyplýva, že dlžník je povinný záväzok splniť v čase určenom v zmluve. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak čas plnenia nie je v zmluve určený, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie záväzku ihneď po uzavretí zmluvy a dlžník je povinný záväzok splniť bez zbytočného odkladu po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Keďže obe splátky

mali určenú lehotu splatnosti v zmluve, aplikácia ustanovenia § 340 ods. 2 Obch. zák. neprichádzala do úvahy. Ak splátky boli splatné v dňoch 20.12.2008 a 20.1.2009, a žaloba bola na súd prvej inštancie podaná až dňa 29.7.2013, súd prvej inštancie správne dôvodil tým, že by musel prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú žalovaným 1/ proti týmto nárokom žalobcu. Zároveň však odvolací súd uvádza, že toto tvrdenie žalobcu je však vo vzťahu k sume 3.946,28 Eur právne irelevantné, pretože, ako to vyplýva zo skutočností vyššie uvedených, predmetnú sumu žalovaný 1/ uhradil. Pokiaľ z tejto úhrady žalobca následne mienil vyvodzovať účinky uznania dlhu v zmysle § 407 Obch. zák., s jeho argumentáciou sa odvolací súd vysporiadal v odsekoch 40. až 52. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

55. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti možno uzavrieť, že vo vzťahu k žalovanému 1/ súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobu nad rámec priznanej sumy spolu vo výške 2.303,20 Eur (ako súčet sumy náhrady poistného 961 Eur, sumy náhrady parkovného 1.223,20 Eur a sumy 119 Eur náhrady škody - znalečné) vrátane úroku z omeškania 0,05 % denne z uvedenej sumy od 23.07.2013 do zaplatenia (ktorý výrok súdu prvej inštancie odvolaním napadnutý nebol) zamietol ako nedôvodný. Pretože žalovaný 1/ je

v omeškaní zo zaplatením sumy 2.303,20 Eur, súd prvej inštancie ho správne zaviazal aj na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške dojednanej vo všeobecných podmienkach, t. j. 0,05 % denne zo sumy 2.303,20 Eur od 23.07.2013 do zaplatenia. Súd prvej inštancie správne vo vzťahu k žalovanému 1/ za aplikácie § 255 ods. 2 CSP rozhodol i o nároku žalovaného 1/ na náhradu trov konania, keď pomer úspechu a neúspechu žalovaného 1/ v konaní predstavuje pomer 83,28 %.

56. Z tohto dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v druhom výroku, ktorým bola žaloba voči žalovanému 1/ vo zvyšku zamietnutá, ako i v súvisiacom treťom výroku o trovách konania vo vzťahu k žalovanému 1/ potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

57. Vo vzťahu k žalovaným 2/ až 4/ v postavení ručiteľov za záväzky žalovaného 1/ zo zmluvy zo dňa 25.1.2007 súd prvej inštancie žalobu zamietol s odôvodnením, že urobenie ručiteľského záväzku v súdnej veci predstavuje právny úkon, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, a teda absolútne neplatný s poukazom na nález ÚS SR sp.zn. I. ÚS 26/2010.

58. Odvolací súd sa s týmto právnym posúdením veci súdom prvej inštancie nestotožňuje.

59. Vo veci rozhodovanej Ústavným súdom SR sp.zn. I. ÚS 26/2010 sa sťažovateľka domáhala určenia neplatnosti právneho úkonu - pristúpenia k záväzku, ktorú uzavrel jej manžel (žalovaný 1/) s obchodnou spoločnosťou (žalovaný 2/), a ktorou pristúpil k záväzku spoločnosti, v ktorej bol spoločníkom i konateľom. Sťažovateľka sa dovoľavala relatívnej neplatnosti tohto právneho úkonu, pretože s ním nevyslovila súhlas. Právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 420/06 z 13. novembra 2007 bol zmenený rozsudok okresného súdu tak, že žaloba sťažovateľky o určenie neplatnosti právneho úkonu - pristúpenia k záväzku, bola zamietnutá. Krajský súd rozsudok odôvodnil v podstate tým, že pristúpením k záväzku nevznikol spoločný záväzok manželov, iba manžel sťažovateľky sa stal spoludlžníkom, a teda individuálnym účastníkom predmetných právnych úkonov, ktoré podľa záveru krajského súdu nezaložili sťažovateľke žiadne práva ani povinnosti a primárne sa netýkajú spoločných vecí tak, ako to predpokladá § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa krajského súdu sa veriteľ môže domáhať splnenia záväzku len od manžela sťažovateľky, a nie od nej samotnej.

60. Ústavný súd v citovanom náleze sp.zn. I. ÚS 26/2010 zo dňa 8.12.2010 výslovne uviedol, že pre nedostatok právomoci neprislúcha ústavnému súdu autoritatívne rozhodnúť o tom, či konkrétny právny úkon (dohoda o pristúpení k záväzku, súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice) podlieha režimu § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a ak áno, či ide o bežnú alebo ostatnú vec, a teda či v prípade absencie súhlasu druhého manžela ide o právny úkon platný, relatívne neplatný (§ 145 ods. 1 v spojení s § 40a Občianskeho zákonníka) alebo absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). Je preto dôležité si uvedomiť, ako sám uvádza, ústavný súd preskúmal rozsudok najvyššieho súdu len z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a dospel k záveru, že najvyšší súd prílišným formalizmom a neprípustne zužujúcou interpretáciou právnej normy bez zohľadnenia všetkých okolností prípadu dospel k záverom, ktoré sú extrémne nespravodlivé, a teda zasahujúce do práv sťažovateľky garantovaných ústavou a dohovorom. Zdôraznil, že pri hľadaní práva v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého

jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnúť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlads právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť obsah zmluvy aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta. Vo vzťahu k meritu veci poukázal ústavný súd na to, že na jednej strane stojí skutočnosť, že v zmysle staršej judikatúry (od ktorej sa najvyšší súd neodklonil) ide len

o záväzok manžela sťažovateľky, čo viedlo najvyšší súd k záveru, že nešlo o vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí. Na druhej strane je však právnym dôsledkom tohto úkonu právny stav, že v prípade nesplnenia tohto záväzku manželom sťažovateľky sa veriteľ môže domáhať v exekučnom konaní uspokojenia svojej pohľadávky aj z majetku patriaceho do BSM, teda napr. predajom spoločných vecí - hnutelných či nehnuteľných tvoriacich masu BSM (§ 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z tohto pohľadu sa nesporne javí, že účinky tohto právneho úkonu (pristúpenie k záväzku) sa môžu prejavíť aj vo sfére spoločných vecí tak, ako to má na mysli práve § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na tomto nič nemení ani skutočnosť, že samotný právny úkon (dohoda o pristúpení k záväzku) zaväzuje len manžela sťažovateľky. Pri interpretácii obsahu normatívneho textu - „vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí“ - pritom podľa ústavného súdu všeobecné súdy nemôžu vychádzať len

z bezprostredného (priameho) vzťahu k spoločným veciam (tak ako to zohľadnil v záveroch rozsudku najvyšší súd), ale musia zohľadniť aj možné právne účinky konkrétneho právneho úkonu vo sfére spoločných vecí. Z okolností prípadu nevyplýva, že by manžel sťažovateľky vlastnil majetok relevantnej hodnoty mimo BSM, ktorý by mohol byť predmetom exekučného uspokojenia jeho veriteľa. BSM vzniklo uzavretím manželstva a jeho rozsah nebol následne dohodou v zmysle § 143a Občianskeho zákonníka modifikovaný. Totiž, ak by manžel sťažovateľky mimo masy BSM vlastnil majetok relevantnej hodnoty, ktorý by mohol byť predmetom exekučného uspokojenia jeho veriteľa, dalo by sa súhlasiť so záverom najvyššieho súdu, že dohoda o pristúpení k záväzku sa netýka spoločných vecí, a preto je vyňatá z aplikácie § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V opačnom prípade je však nesporné, že účinky dohody o pristúpení k záväzku uzavretej len jedným z manželov sa v prípade jej exekučného vymáhania prejavia aj vo sfére spoločných vecí, resp. vo sfére majetku patriaceho do BSM. Za týchto okolností - a to je v prerokovanej veci rozhodujúce - sa tento právny úkon týka vybavovania spoločných vecí, pretože sťažovateľka v dôsledku jeho účinkov môže byť v rámci exekúcie pozbavená spoluvlastníctva svojho majetku. Vychádzajúc z uvedeného možno uzavrieť, že najvyšší súd mal v záujme spravodlivého usporiadania vzťahov účastníkov konania ústavnú povinnosť skúmať, či ide, alebo nejde o bežnú vec, a teda či na realizáciu tohto právneho úkonu je, alebo nie potrebný súhlas druhého manžela, a teda či z tohto pohľadu ide o platný, alebo relatívne neplatný právny úkon. Podľa názoru ústavného súdu však pre aplikáciu § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je nevyhnutné, aby išlo

o priamy či bezprostredný vzťah právneho úkonu k spoločným veciam: postačí, ak ide

o vzťah sekundárny (nepriamy) či vzťah účinkov alebo možných dôsledkov tohto právneho úkonu vo sfére spoločných vecí.. Ak už najvyšší súd odmietol odklon od doterajšej judikatúry (na čo podľa ústavného súdu in concreto mal relevantný a obhájitelný dôvod), mal posúdiť predmetný právny úkon (dohodu o pristúpení k záväzku) cez prizmu dobrých mravov, pretože aj v tomto kontexte sa javí, že môže ísť o úkon priečiaci sa dobrým mravom (contra bonos mores), a teda neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka). Nemožno totiž v danom prípade nezohľadniť ani tú skutočnosť, že manžel sťažovateľky realizoval podnikateľskú činnosť nie vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, ale účasťou na podnikaní právnickej osoby - spoločnosti s ručením obmedzeným. Pojmovým znakom tejto obchodnej spoločnosti je práve obmedzené ručenie spoločníka za jej záväzky (§ 106 Obchodného zákonníka) a aj oddelenie záväzkov spoločnosti a spoločníka. Kým spoločnosť zodpovedá za porušenie svojich záväzkov celým svojím majetkom, spoločník ručí za záväzky spoločnosti len do výšky svojho nesplateného vkladu zapísaného v obchodnom registri. Podnikateľské riziko spojené

s prípadnou platobnou neschopnosťou teda zaťažuje v zásade spoločnosť a ručenie spoločníka je zákonom limitované (v prípade manžela sťažovateľky išlo o sumu 140 000 Sk). Za týchto okolností sa javí aj ako odporujúce dobrým mravom, keď spoločník (fyzická osoba) bez súhlasu svojho manžela (manželky) dohodou s veriteľom pristúpi k záväzku spoločnosti

(v sume 1 115 735,40 Sk s príslušenstvom), a teda sa stane spoločným a nerozdielnym dlžníkom popri spoločnosti, pričom predpokladaným cieľom tohto konania je vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do BSM, keďže ani spoločnosť a ani pristupujúci dlžník nie sú reálne schopní korelujúci záväzok splniť

a nemajú ani vo výlučnom vlastníctve relevantný majetok postihnuteľný exekúciou. Pokiaľ najvyšší súd v rozsudku napadnutom touto sťažnosťou nezohľadnil tieto východiská, potom jeho prístup nemožno

hodnotiť inak ako prísne formalistický a odporujúci základnému právu na súdnu ochranu a právu na spravodlivé súdne konanie.

61. Podľa názoru odvolacieho súdu predmetný nález nie je aplikovateľný v prejednávanej veci takým spôsobom, ako to vykonal súd prvej inštancie (a ako požadujú žalovaní 2/ až 4/). Predovšetkým si treba uvedomiť, že v súdnej veci nejde o pristúpenie žalovaných 2/ až 4/ k záväzku žalovaného 1/, ktoré zakladá priamy vzťah veriteľ - dlžník medzi veriteľom a pristupujúcim subjektom, a ktorý je modifikáciou hlavného záväzku v osobe dlžníka, ale o ručenie, ktoré je zabezpečovacím inštitútom, z ktorého vzniká len vedľajší, akcesorický záväzok a ktorý nemá vplyv na obsah hlavného záväzku medzi veriteľom a dlžníkom. Ručenie ako zabezpečovací inštitút subsidiárnej povahy nezakladá bezprostrednú zaviazanosť ručiteľa voči veriteľovi a jeho uplatnenie prichádza do úvahy výlučne v prípade, ak záväzok riadne a včas nesplní dlžník, čo znamená, že k plneniu záväzku ručiteľom nemusí vôbec dôjsť.

62. Ďalším podstatným rozdielom oproti veci riešenej ústavným súdom v konaní sp. zn. I. ÚS 26/2010 je, že manželky žalovaných 2/, 3/ a 4/ ručiteľský záväzok vyplývajúci zo zmluvy zo dňa 25.1.2007 výslovne nenamietali, právne relevantným spôsobom sa jeho relatívnej neplatnosti do vyhlásenia napadnutého rozsudku nedovoľovali a jediné subjekty, namietajúce jeho neprimeranú tvrdosť vo vzťahu k majetku v BSM sú samotní ručitelia (žalovaní 2/ až 4/), ktorí sami taký právny úkon uzavreli. Právny úkon, ktorý má vadu s následkom jeho tzv. relatívnej neplatnosti v zmysle ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka, sa pritom považuje za platný (so všetkými právnymi dôsledkami z neho vyplývajúcimi), pokiaľ ten, na ochranu ktorého je dôvod neplatnosti právneho úkonu určený (oprávnená osoba), sa neplatnosti nedovoľá. Pri dovolaní sa neplatnosti ide o jednostranný právny úkon, ktorý sa musí adresovať druhému účastníkovi právneho úkonu, resp. všetkým účastníkom právneho úkonu, ak ten, kto sa dovoľáva relatívnej neplatnosti právneho úkonu, nie je účastníkom tohto právneho úkonu. Bez dovolania sa relatívnej neplatnosti je právny úkon platný a súd či iný orgán právnej ochrany bez tohto jednostranného právneho úkonu nemôže z úradnej povinnosti prihliadnuť na relatívnu neplatnosť (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 136/2009 zo dňa 20.10.2010). Keďže relatívna neplatnosť právnych úkonov v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 40a Občianskeho zákonníka je konštruovaná v prvom rade za účelom ochrany práv a právom chránených záujmov druhého manžela, resp. tretích osôb, právo uplatniť neplatnosť takýchto právnych úkonov má predovšetkým manžel, ktorého súhlas bol opomenutý, a ďalej adresát právneho úkonu. Neplatnosti sa však nemôže dovoľávať ten, kto ju sám spôsobil. Vzhľadom na uvedené, keďže manželky žalovaných 2/ až 4/ sa relatívnej neplatnosti ručiteľského vyhlásenia nedovoľovali, nebol v súdnej veci dôvod skúmať, či ide, alebo nejde o bežnú vec v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda či na realizáciu tohto právneho úkonu je, alebo nie potrebný súhlas druhého manžela.

63. V tomto kontexte odvolací súd upriamuje pozornosť i na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Obo/26/2009 zo dňa 28.10.2009, v zmysle ktorého vyhlásenie ručiteľa podľa § 303 Obchodného zákonníka je jednostranným právnym úkonom, preto je vylúčené konanie žalobcu, ktorý nie je účastníkom tohto právneho úkonu, proti dobrým mravom.

64. Hodnotiac predmetný právny úkon (ručiteľské vyhlásenie) cez prizmu dobrých mravov v zmysle nálezu ústavného súdu, nemožno vysloviť, že by išlo o úkon priečiaci sa dobrým mravom, ktorý by bol neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka ani v kontexte právneho vzťahu žalovaného 1/ a žalovaných 2/ až 4/. Je pravdou, že žalovaní 2/ až 4/ boli v čase urobenia ručiteľského vyhlásenia spoločníkmi žalovaného 1/ (resp. konateľom - žalovaný 2/), ktorý je obchodnou spoločnosťou s ručením obmedzeným, v rámci ktorého inštitútu spoločnosť zodpovedá za porušenie svojich záväzkov celým svojím majetkom a spoločník ručí za záväzky spoločnosti len do výšky svojho nesplateného vkladu zapísaného v obchodnom registri. Žalovaní 2/ až 4/ sa však v dôsledku právneho úkonu- ručiteľského vyhlásenia nestali spoločníkmi a nerozdielnymi dlžníkmi popri spoločnosti, ako tomu bolo vo veci rozhodovanej ústavným súdom. Navyiac, v rozhodovanej veci nebolo zistené (ktoré dôkazné bremeno zaťažovalo žalovaných), že by v čase uzavretia zmluvy dňa 25.1.2007 obchodná spoločnosť - žalovaný 1/ nebol reálne schopný plniť záväzky zo zmluvy o operatívnom leasingu č. XXXXX/XX. Naopak, žalovaný 4/ uviedol, že v predmetnom období dochádzalo k rozširovaniu obchodnej činnosti žalovaného 1/, tento prevzal do užívania viacero nových vozidiel. Z výsledkov dokazovania nemožno bez ďalšieho ani

vyvodiť, že by cieľom a motiváciou žalobcu pri uzavieraní zmluvy a podpise ručiteľského vyhlásenia žalovanými 2/ až 4/ bolo vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia pohľadávky voči žalovanému 1/ z vecí patriacich do BSM žalovaných 2/ až 4/.

65. V tejto súvislosti neobstojí obrana ani obrana žalovaného 4/, keď ručiteľské vyhlásenie na zmluve zo dňa 25.1.2007 svojim obsahom a vizuálnou stránkou je nezameniteľné s iným právnym úkonom a v konaní nebolo zistené, že by žalobca pri podpise ručiteľského vyhlásenia uviedol žalovaných 2/ až 4/ do omylu a akým spôsobom sa tak malo stať.

66. Na základe uvedených skutočností odvolací súd uzavrel, že žalovaní 2/ až 4/ platne prevzali ručiteľským vyhlásením podľa § 330 Obchodného zákonníka ručenie za záväzky žalovaného 1/ zo zmluvy o finančnom leasingu zo dňa 25.1.2007 pre prípad, že tieto nesplní žalovaný 1/.

67. Z vykonaného dokazovania pritom vyplýva, že žalovaný 1/ zmluvu č. XXXXX/XX dňa 25.1.2007 riadne uzatvoril, pričom súd prvej inštancie ho správne zaviazal na plnenie náhrad súvisiacich s predčasným ukončením zmluvy z dôvodov omeškania na strane žalovaného 1/, a to o.i. náhrady poistného 961 Eur, náhrady parkovného 1.223,20 Eur (viď body 36,37 tohto rozsudku). Keďže ide o nároky, majúce právny základ v zmluve čl. 9 bod 3 VOP pre finančný leasing, podľa ktorého prenajímateľ má právo preúčtovať na nájomcu dodatočne vzniknuté náklady z dôvodu predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, ktoré žalovaný 1/ do dňa vyhlásenia tohto rozsudku dobrovoľne neplnil, odvolací súd zaviazal žalovaných 2/ až 4/ na zaplatenie sumy 2.184,20 Eur (961 Eur + 1.223,20 Eur) zo sumy 2.303,20 Eur s príslušenstvom, na ktorej zaplatenie bol zaviazaný aj žalovaný 1/ napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, a to titulom ručenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných plniť.

68. Pokiaľ ide o sumu nepremiľčaného znalečného vo výške 119,- Eur, nárok na jeho úhradu vo vzťahu k žalovanému 1/ nevyplýva zo zmluvy, ale bol žalobcovi správne priznaný titulom náhrady škody v súvislosti s porušením zmluvy č. XXXXX/XX . zo dňa 25.1.2007 zo strany žalovaného 1/ (viď bod 38 tohto rozsudku). Keďže nejde o záväzok žalovaného 1/ zo zmluvy zo dňa 25.1.2007 (ale o zodpovednostný mimozmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným 1/), nebolo možné zaviazat' žalovaných 2/ až 4/ v právnom postavení ručiteľov na jeho úhradu titulom ručenia popri žalovanom 1/.

69. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo štvrtom, šiestom a ôsmom výroku, ktorými bola žaloba voči žalovaným 2/, 3/ a 4/ zamietnutá, zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalovaní 2/, 3/ a 4/ sú povinní zaplatiť popri žalovanom 1/ zo sumy 2.303,20 Eur s príslušenstvom, na ktorej zaplatenie bol zaviazaný žalovaný 1/ prvým výrokom napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, žalobcovi sumu 2.184,20 Eur s úrokom z omeškania 0,05 % denne zo sumy 2.184,20 Eur od 23.7.2013 do zaplatenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných 1/, 2/, 3/, 4/ zaniká v rozsahu plnenia povinnosť plniť ostatných žalovaných a vo zvyšku žalobu zamietá.

70. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

71. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

72. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

73. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

74. Podľa § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

75. Keďže žalovaní 2/ až 4/ boli v konečnom dôsledku v konaní úspešní v rozsahu 92,076 % (o zaplatenie 25.381,20 Eur s príslušenstvom) a neúspešní v rozsahu 7,923 % (o zaplatenie 2.184,20 Eur s príslušenstvom), pomer ich úspechu a neúspechu v konaní bol 84,15 %. Z tohto dôvodu im odvolací súd každému z nich podľa § 396 ods. 1 v spojení

s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP vo vzťahu k žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 84,15 %.

76. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaných 2/ až 4/ rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na § 251 CSP súd prvej inštancie.

77. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).